

Υμνησμός

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΣΥΝ ΤΩ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩ ΔΕΛΤΙΩ

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1901

ΑΡΙΘ. 43

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ . . . 25
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστελλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Νικοπόλεως ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
ΧΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (γραμματεὺς)

Ἀρχιδυντάκτης Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἱερατικαὶ σχολαὶ καὶ ἀνθρώποις ἐνοριακοῦ κλήρου — Τριακονταετηρὶς Μανουὴλ Ἱ. Γεδεών — Ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἀπὸ μέρους ἐπαρχιῶν τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου — Νομολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῶν ἐτῶν 1898-1900 — Καὶ πάλιν περὶ τῆς 6' ὥδης τῶν ἀσματικῶν κανόνων — Περὶ τῶν ἐν Γαλατῇ ἀγισμάτων — Μελέτη περὶ τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν σχέσει πρὸς τὴν πρόσδον καὶ βελτίωσιν αὐτοῦ ἐν γένει — Ἡ ἠθικοθρησκευτικὴ κατάστασις τῶν ἐπαρχιῶν — Ὁ ῥώσος ἐπίσκοπος Μπόρις (Νεκρολογία) Π. Κ. Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ — Κατάλογος κληροδοτημάτων μακαρίτου Παύλου Στεφάνοβιχ — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Κοινοποιήσεις.

ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΣΙΣ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Ὑπάρχει σήμερον παρ' ἡμῖν, ἐν τῷ συγχρόνῳ ἡμῖν ἐκκλησιαστικο-κοινωνικῷ βίῳ σειρὰ ὅλη ζωτικωτάτων ζητημάτων, στένωσ πρὸς ἀλλήλα συνδεδεμένων ὡς κρίκοι ἀλύσεως, ὧν ὅμως ἡ λύσις συγκεντροῦται ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ σημείῳ ἐν τῇ καταλλήλῳ προπαρασκευῇ καὶ ἀνορθώσει τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου. Ἡ κατάλληλος προπαρασκευὴ καὶ ἀνόρθωσις τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου εἶνε καθ' ἡμᾶς ἡ κλεῖς τῆς ἐν λόγῳ ἀλύσεως. In hoc est. ἐξηγούμεθα:

Ποθοῦμεν σήμερον πρὸ παντὸς τὴν ἀποκτησιν κλήρου ἐνοριακοῦ διδασκτικοῦ ἐν γε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ κατ' οἶκον. Ἀλλ' ὁ τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ ᾗ αὐτοφυής, μηδὲ νὰ παραχθῇ ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου. Ὅφειλομεν καταλλήλως νὰ προπαρασκευάσωμεν τοιοῦτον.

Ποθοῦμεν τὴν συστηματοποίησιν τοῦ κηρύγματος ἐν τῇ πλήρει καὶ ἀληθείᾳ τοῦ πράγματος ἐννοίᾳ. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ὀφείλομεν νὰ προπαρασκευάσωμεν καταλλήλως τὸν ἐνοριακὸν κλῆρον, ὅστις θὰ ᾗτο ὁ ἀρμοδιώτερος διὰ τὴν ἀπέρिटτον, τακτικὴν, ἐπίκαιρον καὶ καρποφόρον διδασκαλίαν τοῦ θείου λόγου, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ὑποδείξωμεν, (ἴδε καὶ τὰ παρ' ἡμῶν σχετικὰ περὶ ἐνοριακοῦ κλήρου ἰδιά ἐν Ἀριθ. «Ἐκκλ. Ἀληθείας» 25 ἐ. ἔ.).

Ποθοῦμεν τὴν πλήρη ἄρσιν τῶν ἀκαταλλήλων χειροτονιῶν, ἀλλὰ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀδύνατον ἐν τῇ ἐφαρμογῇ, ἐφ' ὅσον ἐλλείπουνσι τὰ κατάλληλα πρὸς ἱερατείαν πρόσωπα διὰ τε τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία. Καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀνάγκη νὰ προπαρασκευασθῶσιν ἐν ἐπὶ τούτῳ εἰδικαῖς Σχολαῖς, ὡς τοῦτο γίνεται πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου διὰ παντὸς εἶδους στάδιον τῆς κοινωνικῆς δράσεως, πολλῶ δὲ πλείον τοῦ ἱερατικοῦ.

Ποθοῦμεν τὴν ἀπόκτησιν πνευματικῶν ἱσταμένων κατὰ πάντα εἰς τὸ ὕψος τῆς ἱερᾶς αὐτῶν ἀποστολῆς, ποθοῦμεν τῆς ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις καὶ τελεταῖς ἐπικράτησιν πλήρους ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἀρμονίας καὶ ἱεροπρεπείας. Πλὴν ὅλα ταῦτα καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια δὲν εἶνε φυρικῶς δυνατόν νὰ συντελεσθῶσιν ὡς δι' ἀπὸ μηχανῆς Θεοῦ. Ὑπάρχει χρεια συστηματικῆς πρὸς τοῦτο ἐργασίας, προπαρασκευαζούσης καταλλήλως τὸν ἐνοριακὸν κλῆρον.

Ἐκ τοιούτων ἀρχῶν καὶ σκέψεων ὀρμωμένη καὶ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', ἐπεδίωξεν ἐν τε τῇ πρώτῃ αὐτοῦ πατριαρχείᾳ καὶ δὴ καὶ ἐσχάτως, ὡς γνωστὸν, τὴν ἰδρυσιν ἱερατικῶν Σχολῶν ἐν ἐπικαίροις ἐπαρχιακοῖς κέντροις χάριν τῆς καταλλήλου προπαρασκευῆς ἐν αὐταῖς ἐπαρχιακοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου. Γράψαντες ἄλλοτε τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἰδρυσιν τῶν ἐν λόγῳ Σχολῶν, ἐν καὶ μόνον σκοποῦμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τῶν ὀλίγων ἡμῶν τούτων γραμμῶν, νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἐγχειρήματος, καὶ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν πρὸς τοῦτο συναρωγὴν πάντων τῶν ὅπωςδήποτε δυναμένων νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου, εἴτε ἐκ μέρους τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἴτε ἐκ μέρους τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἡμῶν.

ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Μετὰ τῆς προσηκούσης τάξεως, λαμπρότητος καὶ ἀληθοῦς πνευματικῆς εὐφροσύνης ἐγένετο τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ 21 φθίνοντος, ὁ πανηγυρισμὸς τῆς τριακονταετοῦς φιλολογικῆς δράσεως τοῦ ἐλλογιμωτάτου Μ. Χαρτοφύλακος καὶ Χρονογράφου τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Μανουὴλ Γεδεών, γνωστοῦ ἀνὰ τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον ἐπὶ τῇ κοινωφελείᾳ αὐτοῦ φιλολογικῇ δράσει, καὶ ταῖς ἐθνωφελέσιν ἐν τῷ κλάδῳ ἰδίᾳ τῆς βυζαντινολογίας συγγραφαῖς αὐτοῦ, ἐπευλογοῦσης τὸν πανηγυρισμὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ συμμετέχοντος τοῦ ἐκλεκτοτέρου ἐπιστημονικοῦ τῆς πρωτευούσης κόσμου. Τὰ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς ἐν λόγῳ τριακονταετηρίδος ἀξιεπαίνως λίαν παρεσκεύασεν ἰδιαιτέρα ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Σ. τοῦ μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Δωροθέου, τοῦ καὶ προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς διευθυνούσης τὴν «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν», τοῖς ἀναγνώσταις τῆς ὁποίας γνωστότατον τυγχάνει τὸ ὄνομα τοῦ κ. Μ. Γεδεών, καθὼς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διατελέσαντος ἀρχισυντάκτου αὐτῆς.

Διεξήχθησαν δὲ τὰ κατὰ τὴν ἐορτὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτης ἐμνηγύρεως λο-

γίου καὶ ἐπιστημονικοῦ κόσμου τεκμηριώσαντος τὴν πρὸς τὸν φιλοπονώτατον καὶ πολυγραφώτατον διαπρεπῆ μεσαιωνολόγον ἀκραιφνῆ ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην. Κατὰ τὴν ἐορτὴν παρέστησαν ἡ Α. Σ. ὁ γεραρὸς μητροπολίτης Ἀμασειᾶς Ἀνθιμος ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ', οἱ ἐκ τῶν ἀγίων Συνοδικῶν: Ἰωαννίνων Γρηγόριος, Προύσης Νάθαναήλ, Βάρνης Πολύκαρπος, Κορυτσᾶς Γερβάσιος καὶ Μεσημβρίας Χαρίτων, ὁ ἐνταῦθα ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου ἁγ. Νεαπόλεως Ἀρσένιος καὶ ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιάκονος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου Γερμανὸς Βασιλάκης ἐκπροσωποῦντες τὴν Α. Μ. τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δαμιανόν, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγ. Τόπων, ὁ βοηθὸς τοῦ ἐνταῦθα ρώσου ἀρχιμανδρίτου ἱερομ. Παῦλος, ὁ μητροπολίτης πρ. Μεσημβρίας Γεννάδιος, ἀρχιερατικῶς προϊστάμενος Σταυροδρομίου, ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Παμφίλου Μελισσηνός, ὁ θεοφιλ. Ναζιανζοῦ Γερβάσιος, πολλοὶ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι κληρικοί, αἱ ΑΑ. ΕΕ. οἱ πρεσβευταὶ Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτος καὶ Σερβίας Σάββας Γκρούιτς μετὰ τινων ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν πρεσβειῶν, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου Ζήσης Θ. Ζήση, Ἀλεξ. Γάγκος, Α. Σούρλας, Σόλων Καζανόβας, Ἰωάννης Χατζόπουλος, ἐλληνομαθεῖς τινες κληρικοὶ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Assomptionistes καὶ ἀάπολλοι ἄλλοι ἐπίλεκτοι λόγιοι ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικοῦ κόσμου.

Τῆς ὥρας τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐορτῆς ἐπιστάσης ὁ φιλόμουσος πρόεδρος τῆς τὴν ἐορτὴν ταύτην διοργανώσεως ἐπιτροπῆς σεβασμ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Δωροθέος ἀπήγγειλε τὴν ἐπομένην καλλιπεσστάτην προσφώνησιν ἐξάρας τὴν γονιμωτάτην φιλολογικὴν δράσιν τοῦ διαπρεποῦς μεσαιωνολόγου καὶ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ δημοσίαν ἐκδήλωσιν ἐκτιμήσεως, ἐφ' οἷς ἐπὶ τριάκοντα καὶ ἐπέκεινα ἐνιαυτοῦς μετ' ἀπαραιμίλλου φιλοπονίας καὶ ζήλου ὄντως θερμουργοῦ ἐν μέσῳ τῆς ἀραιᾶς δυστυχῶς παρ' ἡμῖν φάλαγγος τῶν περὶ τὴν βυζαντινολογίαν ἀσχολουμένων λογίων εἰργάσατο ὁ διὰ νέου μὲν καὶ ξένου παρ' ἡμῖν ἔθους καὶ τρόπου ἐορτῆς τῆς τιμῆς ταύτης ἀξιούμενος ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐπιβάλλοντος καὶ περιφανοῦς.

Ἡ προσφώνησις τοῦ ἁγίου Νικοπόλεως ἔχει ὧδε:

Ὁρεῖλαμεν νὰ ὁμολογήσωμεν πρωτίστως ὅτι καινοφανὴς ἡ ἀφορμὴ ἢ συναγείρασθαι σήμερον παρ' ὅλην τὴν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἀντιπολίτευσιν, τοσοῦτον ποσοτικῶς καὶ

τοιούτον ποιητικῶς κόσμον, ἀπὸ περάτων τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων συναθροισθέντα ἐνθάδε, ἐν τῷ Σεμνείῳ τούτῳ τῆς ἐπιστήμης, ὅπερ ἀπὸ δεκάδος ἐτῶν εὐοίωνως καθιδρυθὲν ἐν ἡμῖν, συμβολίζει μὲ τὸν παραμυθητικώτερον τρόπον τὸ φῶς, τὴν ἰδέαν, τὴν πρόδον ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ἔθνει. Ναί, καταφανὴς ἐορτὴ ἀλλὰ καὶ δικαία, ὥστε νὰ ἐξαγνίξῃ τρόπον τινὰ ἐαυτὴν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας κακολόγου ἐκ τῆς καταφανεῖας τοῦ πράγματος προΐουσης καὶ προσγινομένης.

Ἐορτὴ φιλολογικὴ ὑπὲρ προσώπου διανύσαντος ὠρισμένην περίοδον ἐτῶν ἐν τῷ καλῷ τῶν γραμμάτων ἀγῶνι, ἐφαίνετο τέως ἀντιπίπτον τι εἰς τὰ ἡμέτερα ἦθη καὶ τὸν ἡμέτερον ὑποσκάζοντα εἰσέτι ἐν πολλοῖς πολιτισμῶν. Ἀλλ' ὅταν τις παρατηρητικώτερον σκεπθῇ ἐπὶ τε τῶν αἰτίων καὶ τῶν αἰτιατῶν τῆς παρούσης καὶ τῶν ὁμοίων πανηγύρεων, οὐ μόνον δὲν θὰ ἀποκηρύξῃ τὸ σύμβημα ὡς ἐθνικῶς ἀπόβλητον, ἀλλὰ τούναντίον καὶ θὰ συνομολογήσῃ ἡμῖν ὅτι τοῦτο καὶ πρὸς τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν παραδόσεις τελείως συνάδει καὶ συμφωνεῖ καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι καθιερούμενον ὡς ἔθιμον μετὰ δικαιοσύνης δ' ὁμῶς, ὡς εἶπετ', διενεργούμενον καὶ διεξαγόμενον ἀποθήσεται φόρος ἀεθλῶν τε πολλῶν τε τῶν ὀφελῶν. Καὶ ἀληθῶς δέον αἰ, ὡς σήμερον, ἀγόμεναι ἐορταὶ νὰ ὦσι καὶ θεωρῶνται, τοῦτο μὲν ὡς δικαία ἐπιβράβευσις τοῦ κάμνοντος καὶ κοπιῶντος ἐπὶ κοινωφελείᾳ, τοῦτο δὲ ὡς διεγερτικαὶ ὑπονώξεις τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς πρὸς τοὺς πνευματικὸς πόνους ἀμύλλης τῶν ὑπὸ τὰς Μούσας τεταγμένων.

Ἐκ τῶν αἰτίων καὶ ἀφορμῶν τούτων ἀναχωροῦντες καὶ δικαιολογούμενοι ἐνιοὶ τῶν μᾶλλον φιλῶς προσκειμένων πρὸς τὸν εἰς οὐδένα ἡμῖν ἄγνωστον Μανουὴλ τὸν Γεδεών, τὸν ἀπὸ πολλοῦ ἐκκλησιαστικῶς τιμημένον Μέγαν Χαρτοφύλακα, τὸν εἰς τὴν μελέτην καὶ ἀποκάλυψιν τοσούτων ἀληθειῶν τῆς μεσήλικος ἡμῶν ἱστορίας καταναλώσαντα ἡμέρας καὶ ἔτη, παρ' ἄλλων ἐπ' ἄλλα καταδαπανώμενα, ἐγνωσαν καὶ ἀπεφάναντο ἵνα δημοσίᾳ τὸν ὀφειλόμενον αἶνον ἀποδώσωσιν αὐτῷ, ἀν' ὃν φιλοεθνῶς ἐπὶ τριακοντάδᾳ ἐτῶν ἀκαταπονήτως ἐμόγησεν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνέστη ἐπιτροπεία διοργανωτικὴ, ἥς ἡ προεδρεία, ὅσον ἀστόχως τοσοῦτον καὶ ἐθελαγῶς, ἀνετέθη εἰς ἐμὲ τὸν ταπεινόν, καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά μου ταύτην πάρεμι ἤδη ἐν μέσῳ ἡμῶν, κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν, οὕτως ἀπειροκάλως τὰς ἀκοὰς ὑμῶν παρενοχλῶν.

Τὸν σκοπὸν τῆς συστάσεως τῆς ἐπιτροπείας ἐκθύμως ἐνωτισθεῖσα ἡ τε φιλόστοργος Μήτηρ Ἐκκλησία καὶ ἡ σύμπασα καθ' ἡμᾶς κοινωνία, ἐκείνη μὲν καὶ ἰδίᾳ ὁ ταύτης προκαθεζόμενος, ὁ σεπτὸς ἡμῶν πατὴρ καὶ Πατριάρχης, ὁ μετ' ἐξόχου ὄντως εὐθυκρισίας τὴν ἀξίαν ἀνερευνῶν, ἀνευρίσκων καὶ ἐκτιμῶν, οὐδ' ἄλγιστα οὐδ' ἀσήμαντα κεχαρισμένως ἐπὶ τὸν ἐορτάζοντα ἀξιωματικὸν αὐτῆς εἰσηγήσατο καὶ ἀπεφάνετο, ὡς ἐπισήμως μετ' ὀλίγον γνωστὸν τοῦτο καταστήσεται, αὕτη δέ, ἡ καθ' ἡμᾶς δηλονοῦν κοινωνία, υἱοθετήσασα, κυριολεκτικῶς, τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιτροπείας, δείγματα ἀνάρητα τῆς πρὸς τὸν ἐορτάζοντα συμπαθείας εἰς δεῦρο καὶ σήμερον ἔδοτο, σύσσωμον, ὡς εἶπετ', τὸν ὑψηλὸν καὶ λόγιον αὐτῆς κόσμον ἀντιπροσωπευτικῶς ἐνταῦθα ἐξαποστείλασα, καὶ κατὰ μυρίους ἄλλους τρόπους ἐγγύθεν τι καὶ τηλόθεν τὰ πρὸς τὸν ἡμέτερον χαλκέντερον λόγιον αἰσθήματα καταδείξασα.

Ἐφ' ᾧ καὶ ἐμπλεὺς ἀγαλλιάσεως ἡ ἐπιτροπεία ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ σκοποῦ τῆς συστάσεως αὐτῆς, πρώτιστα μὲν καὶ μάλιστα ἐκφράζει τὰς ζωηρὰς αὐτῆς εὐχαριστίας τῇ Α

Θ. Παναγιότῃ τῷ λατρευτῷ ἡμῶν Πρωιεράρχῃ καὶ τῷ περὶ Αὐτὸν ἱερῷ Συνοδικῷ ὁμίλῳ εὐδοκήσασιν ἵνα ἀντιπροσωπευθῶσι διὰ τοῦ ἐν ἡμῖν παρестῶτος σεβασμ. μητροπολίτου Ἀμασειᾶς κ. Ἀνθίμου, πολιοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας κοσμήματος καὶ ὁμοτέχνου ἐν λόγοις τῷ ἐορτάζοντι, ὡς καὶ πρὸς τὴν Α. Σεβασμιωτάτῃ Μακαριότητι τὸν σεπτὸν Πατριάρχην τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ κ. Δαμιανὸν τὸν κατ' ἀγαθὴν πάντως συγκυρίαν ἄρτι ἐν ἡμῖν ἐνδημήσαντα καὶ εὐδοκήσαντα ἵνα ἀντιπροσωπευθῇ διὰ τοῦ μεμουςμένου Μ. ἀρχιεπισκόπου τῆς ἡς προΐσταται πρεσβυγενοῦς Ἐκκλησίας κ. Γερμανοῦ Βασιλάκη, εἴτα δὲ τοῖς μέλεσι τοῦ ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου δι' ὅσα καλὰ καὶ ἀρεστὰ τῷ ἐορτάζοντι ὑπερψήφισαντο.

Μετὰ τὰς ἐκκλησιαστικῶς ἐπιβεβλημένας ταύτας εὐχαριστίας δικαίαν καὶ πρέπουσαν ὡς πρώτην κρίνει ἡ ἐπιτροπεία ἐκείνην, ἣν ὀφείλει πρὸς τὴν σεβ. αὐτοκρ. Κυβέρνησιν τοῦ φιλολάου ἡμῶν Ἀνακτος, ἣτις καὶ ἐτίμησεν ἱκανῶς ἤδη τὸν ἡμέτερον λόγιον· ἰδιαίταται ἐπίσης εὐχαρισταὶ ἐπιβεβλημένως ὀφείλονται καὶ τῇ Α. Ὑψηλοεξοχότητι τῷ πρεσβευτῇ τοῦ γείτονος βασιλείου κ. Ν. Μαυροκορδάτῳ, ὅστις πρίγκηψ σκηπτοῦχος καὶ ἐν τοῖς γράμμασιν εὐλόγως ἀναγνωρισθεὶς, δι' ἐκτιμήσεως ὑπερτάτης ἀρχῇθεν τὸν ἐορτάζοντα λόγιον περιέβαλε, μὴ ἀπαξιώσας ἵνα καὶ προσωπικῶς κοσμήσῃ τὴν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀγομένην ἐορτήν. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν πρεσβευτὴν τοῦ ὁμοδόξου βασιλείου τῆς Σερβίας στρατηγὸν Σ. Γρούιτς ἐκφράζομεν διαπύρους τὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν μεθ' ἧς ἐσπευσεν ἵνα τιμήσῃ τὴν ἐορτήν ἐκείνου, τοῦ ὁποῦ τὰ στίβη ἐνωρίτατα ἤδη ἡ οἰκεία Κυβέρνησις δι' ὑψηλῶν παρασῆμων κατεκόσμησε. Θερμὰς ὡσαύτως ἀπευθύνομεν τὰς εὐχαριστίας καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐγγὺς ἡ μακρὰν κατὰ σωματεῖα ἡ κατ' ἄτομα, καθ' ἓνα ἡ κατ' ἄλλον τρόπον εὐμνημόνως ἐπιδειξάντας τὰς πρὸς τὸν ἐορτάζοντα συμπαθείας αὐτῶν, καὶ διευκολύναντας οὕτω τὸ ἔργον τῆς ἐπιτροπείας. Πλὴν ἀλλὰ θὰ ἦτο ἀληθῶς ἀσύγγνωστος ἔλλειψις, εἰ δὲν ἐπεφυλάσσετο ἡ μείζων τῶν εὐχαριστιῶν μερίς πρὸς τὰ ὁμόγλωσσα ἰδίᾳ τῆς πρωτεύουσας δημοσιογραφικὰ ὄργανα, ἅτινα ἀμιλλαν ἀληθῶς ἀληθῶς ἀνέπτυξαν ἐν ταῖς ὑπὲρ τοῦ ἐορτάζοντος εὐφημίαις, συμβαλόντα προθύμως καὶ γενναίως εἰς τὴν ἔξαρσιν τοῦ γεγονότος καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς.

Καὶ ἤδη περιστέλλοντι τὰ ἱστία τοῦ λόγου θὰ ἐπιτραπῇ μοι βεβαίως, ἵνα πληρεξουσῶς καὶ ἐν ὀνόματι ὅλων ὑμῶν εὐχρηθῶ ἀπὸ μέσης ψυχῆς εἰς τὸν ἀδελφὸν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῆς πανηγύρεως ἄρχοντα Μανουὴλ τὸν Γεδεών, τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην καὶ ἐν τρόποις καὶ ἐν λόγοις φυσιογνωμίαν τῆς ὠραίας μας Βασιλίδος, εὐχρηθῶ, λέγω, ἀπὸ μέσης ψυχῆς ὅπως ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἔθνους, εἰς ὃ ἐκεῖνός τε καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀνήκωμεν, καταξιώθῃ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος ἵνα ἐορτάσῃ καὶ τοὺς ἀδαμαντίνους αὐτοῦ γάμους μετὰ τῆς ἡν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἡρεσίατο σεμνῆς νύμφης—τῆς Ἐπιστήμης, χωρὶς οἱ ψυχροὶ τοῦ ἐπερχομένου γήρατος νόμοι νὰ ψυχράνωσι καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τὴν ἀμοibaίαν λατρείαν τῆς εὐλογημένης ὑπὸ τοῦ ἔθνους ταύτης συζυγίας. Γένοιτο!

Μετὰ τὴν προσφώνησιν ταύτην ὁ γραμματεὺς τῆς ἐπιτροπῆς διδάκτωρ Ἑλ. Γρ. Ταπεινὸς ἀνέγνω τὰ ἐπόμενα πιττάκια τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

ΙΩΑΚΕΙΜ

ἐλέω Θεοῦ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀρ. πρωτ. 6044

Ἐλλογιμώτατε κ. Μανουὴλ Ἰω. Γεδεών, Μέγα Χαρτοφύλαξ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὸν τῆς ἡμῶν Μετριότητος· χάρις εἴη τῇ αὐτῆς Ἐλλογιμότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ. Ἐκ νεότητός σου παιδεῖαν ἐπιλεξάμενος καὶ ταύτῃ ὡς ὁ ἀροτριῶν καὶ ὁ σπείρων, κατὰ τὸν σοφὸν Σειράχ, προσελθὼν ἐβθασας ὡς ἀληθῶς ἀναμείνας καὶ ἀπολαύσας τῶν ἀγαθῶν καρπῶν αὐτῆς· «Κόσμος γὰρ χρύσεός ἐστιν ἐπ' αὐτῆς καὶ οἱ δεσμοὶ αὐτῆς κλωσμά ὑακίνθινον. Στολὴν δόξης ἐνδύσῃ αὐτὴν καὶ στέφανον ἀγαλλιάσεως περιθήσεις σεαυτῷ». Τοῦ στεφάνου δὲ τοῦ τοῦ τῆς εὐλόγου καὶ δικαίας ἀγαλλιάσεως, ἦν σήμερον ἡ περιπόθητος ἡμῖν ἐλλογιμότης αὐτῆς, ἐπὶ τὸ τέρμα τριακονταετοῦς ὅλου δολίχου γενναίως καθικομένη, περιτίθῃσιν ἑαυτῇ ἐν μέσῳ ὁμπόρυως ἐλλογιμῶν ὁμιλητῶν, χαίρουσα ἐπαιεῖ καὶ ἐπευλογεῖ τὴν ἡμέραν καὶ ἡ Μητὴρ Ἐκκλησία, τοῦτο μὲν ἐργάτην τοῦ λόγου γενναῖον καὶ δοκιμὸν ὁρῶσα κατὰ λόγον δίκαιον στεφανούμενον, τοῦτο δὲ καὶ ἐνθυμουμένη ὅτι ὁ ἐπὶ τοῖς κατορθώμασιν ἔπαινος σφοδρότερον τοῖς κατορθώμασι τὴν πρὸς τὸ κρεῖττον ἐπιθυμίαν προστίθῃσιν. Ἐπειδὴ δὲ εἰθίσται ἐπὶ τοιαύταις εὐσήμεσι ταῖς ἐορταῖς καὶ ἀπτότερά τινα παρέχεσθαι τοῖς ἐορτάζουσι τὰ τῆς εὐνοίας καὶ τιμῆς δείγματα, τοιοῦτόν τι πατρικῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως δείγμά σοι καὶ ἡμεῖς εὐκαίρως παρασχεῖν προαιρούμενοι, γνώμῃ καὶ ἀποφάσει καὶ τῶν δύο ὑπάτων διοικητικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας σωματῶν, ἀνακηρύττομεν σε καὶ διορίζομεν σήμερον χρονογράφον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐφ' ἧς περ τέως αὐθορμήτως καὶ αὐτοπροαιρέτως φέρουσα ἔδωκεν ἑαυτὴν, ἐπὶ ταῦτα τούντεῦθεν, κατ' ἀξίωσιν ὑπερτέραν καὶ σὺν μείζονι ἐτι ἐπιμελείᾳ καὶ τῷ πόθῳ, φέρεσθαι τὴν αὐτῆς Ἐλλογιμότητα, χαίρουσαν ἄλλως καὶ οὐκ ἄκουσαν, παρορμώμενοι οὕτω καὶ οἴνοει ἐξαναγκάζοντες. Ἐπειχόμενοι δ' ἐν τέλει ὁλοψύχως αὐτῇ ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐνισχύῃ καὶ κραταιοῖ αὐτὴν σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ἐν τοῖς ἀγαστοῖς αὐτῆς ἀγωνίσμασιν εἰς πολλὰς ἐτι ἐτῶν περιόδους, ἐπὶ τιμῇ μὲν αὐτῆς, ὠφελείᾳ δὲ τῶν πολλῶν καὶ χαρᾷ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, καὶ ταῖς πατρικαῖς ἡμῶν εὐχαῖς αὐτὴν καταστέφοντες, αἰτούμεθα ἐπ' αὐτὴν τὴν θεῖαν χάριν καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος.

α. η. α'. Ὀκτωβρίου κα'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ εὐχέτης.

ΙΩΑΚΕΙΜ

ἐλέω Θεοῦ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀρ. πρωτ. 6315

Ἐλλογιμώτατε κύριε Μανουὴλ Ἰ. Γεδεών, Μέγα Χαρτοφύλαξ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὸν τῆς ἡμῶν Μετριότητος· χάρις εἴη τῇ αὐτῆς Ἐλλογιμότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ. Τῆς κοι. ἡς ἐορτῆς, ἦν οἱ φίλοι τῶν γραμμάτων καὶ ἐκτιμῆται ἀληθοῦς καὶ ἀκαταπονήτου φιλοπονίας περὶ τὴν ἐρευναν τῆς μηδὲλικῆς τοῦ Γένους Ἱστορίας ἐγνωσαν ἵνα ἐορτάσωσι σήμερον πρὸς τιμὴν τῆς φιλίας αὐτῆς Ἐντιμολογιότητος ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριακονταετηρίδος ὅλης μονίμου φιλολογικῆς καὶ ἱστορικῆς δρόσεως μετέχοντες μακρόθεν καὶ ἡμεῖς καὶ συγχαίροντες πατρικῶς, ἐξαιτούμεθα παρὰ Θεοῦ ὅπως ἐνισχύῃ αὐτὴν σωματικῶς καὶ πνευματικῶς εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν καὶ ἐπωφελεῖ καὶ μηκύνῃ τὸν βίον αὐτῆς, ὅτι πλεῖστον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἐπιστήμης. Τὰς εὐχὰς δ' ἡμῶν ταύτας ἐπιθυμοῦντες ἵνα συνοδεύσωμεν καὶ δι' ἰδίου ἀναμνηστικοῦ ἡμῶν δώρου, δωρούμεθα τῇ αὐτῆς Ἐντιμολογιότητι ἱερὰν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Μανουὴλ, εἰς προστάδιαν καὶ σκέπην αὐτῆς τε καὶ τοῦ ἀγαστοῦ αὐτῆς ἐργου. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς αὐτῆς Ἐλλογιμότητος.

α. η. α'. Ὀκτωβρίου κα'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ εὐχέτης.

Μετὰ τοῦτο ὁ τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων ἐκπροσωπῶν Μ. Ἀρχιδιάκονος Γερμανὸς Βασιλάκης ἀνέγνω τὸ ἐξῆς πιττάκιον τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ἐλέω Θεοῦ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΚΑΙ

ΠΑΣΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Ἀρ. πρωτ. 457

Ἡ Μετριότης ἡμῶν τὰς τε ἄλλας ἀρετὰς καὶ τὴν ἐνθερμον εὐσέβειαν ἀγάμενοι τοῦ Ἐλλογιμωτάτου Μεγάλου Χαρτοφύλακος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ προσφιλεστάτου ἡμῖν κατὰ Πνεῦμα υἱοῦ κυρίου Μανουὴλ Ἰ. Γεδεών, τοῦ τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου τριακονταετηρίαν ὅλην καταναλώσαντος ἐν τῇ ἀκαταπονήτῳ ἐκζητήσει καὶ βαθεῖᾳ ἐρευνῇ καὶ μελέτῃ τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου κατακεχωσμένων πηγῶν τοῦ κατὰ τοὺς μέσους χρόνους βίου τῆς τε Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ εὐλογημένου Γένους, καὶ πολλὰ μὲν τέως ἀγνωσता καὶ ἀνέκδοτα εἰς φῶς ἀγαγόντος, πολλὰς δὲ νέας συγγραφὰς πολυμαθείας.

καὶ ἐπιστημονικῆς κρίσεως ἐμπλεως συγγράψαντος, καὶ οὕτω τὴν νεωτέραν θεολογικὴν καὶ ἱστορικὴν φιλολογίαν πλουτίσαντος, καὶ διὰ τῶν μακρῶν καὶ ἐνζήλων αὐτοῦ πνευματικῶν ἀγώνων χρησιμώτατον ἑαυτὸν ἐπιδειξαμένου, καὶ πολλὰς καὶ πολυτίμους τῇ τε Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ἡμῶν ὑπηρεσίας παρασχόντος, προσῆκον ἐλογισάμεθα δωρεάσθαι αὐτῷ τιμῆμα γνήσιον τοῦ Τιμίου Εὐλόου τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἐντεθῆσθαι αὐτῷ ἐν χρυσῷ Σταυρῷ, ὃν, καθ' ἡμετέραν ἐπευλογίαν, δικαιούται ὡς Ἰσπότης τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου φέρειν ἀνηρημένον ἐπὶ τῷ στηθεὶ πρὸς ἀγιασμόν μὲν καὶ σκέπην κατὰ παντὸς ἐναντίου συμπτώματος, ἐνίσχυσιν δὲ παρὰ Κυρίου καὶ ἐνθάρρυνσιν ἐν τοῖς πνευματικοῖς αὐτοῦ ἀγῶσι καὶ ταῖς ἐπαινεταῖς καὶ καρποφόροις μελέταις.

Εἰς πίστωσιν οὖν τούτων καὶ βεβαίωσιν ἀπολέλυται τῷ Ἐλλογιμώτατῳ Μεγάλῳ Χαρτοφύλακι καὶ φιλοπόνῳ μεσαιωνοδίτῃ κυρ Μανουὴλ Ι. Γεδεών τὸ ἐνυπόγραφον καὶ ἐνσφράγιστον τοῦτο Πατριαρχικὸν ἡμῶν Γράμμα.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ρθ'α', Ὀκτωβρίου κ'.

† Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ ἀποφαίνεται.

Ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γραμματέως ἀνεγνώσθη συγχαρητήριον γράμμα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ πατριάρχου πρ. Κωνσταντινουπόλεως Νεοφύτου τοῦ Η' ἔχον ὧδε:

Ἐλλογιμώτατε κύριε Μανουὴλ Ι. Γεδεών, Μ. Χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς Μ. Ἐκκλησίας, τέκνον ἐν Κυρίῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος λίαν ἀγαπητὸν καὶ ἐπιπόθητον τὴν φίλην ἡμῖν αὐτῆς καὶ περισπούδαστον ἔλλογιμότητα ἀπὸ κέντρου εὐχόμενοι ψυχῆς εὐλογοῦμεν πατρικῶς. Ὡς περὶ τὸ πάλαι ἐν τοῖς ἀγῶσι, γενναίου τινος ἀθλητοῦ ἐπιφαινομένου, πάντες συνέτρεχον θαυμάζοντες τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καὶ τὰ παλαιόματα, οὕτω καὶ σήμερον σπεύδει ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνίων ἐσμός ἀνδρῶν ἐν γράμμασι καὶ ἐπιστήμασι προεχόντων, μετασχεῖν δὲ πνευματικῆς πανδαισίας καὶ πανηγύρεως βουλομένων. Ἐν δὲ δὴ τῇ πανδαισίᾳ ταύτῃ καὶ πανηγύρει, ἣν ἀγλαΐζουσι μὲν οἱ τὰ σκῆπτρα τῆς παρ' ἡμῖν παιδείας σεμνῶς αἰρόντες, ξενίζει δὲ καὶ περιτεγάζει φιλοστέργως ὁ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Συλλόγων πατὴρ, οὗ θαυμαστὸς ἐπιδεικνύεται μουσικὸς, ὃν πάντες περιέσταντο τῶν ἐπεράστων αὐτοῦ ὧδων καὶ τῶν τερπνῶν κρουσμάτων ἐνωτιζόμενοι, οὐδὲ τῶν ρητόρων τις καὶ σοφιστῶν ἐκείνων, περὶ οὓς καὶ ἀκροατήρια πυκνὰ συνωθοῦντο καὶ κρότος βαρύηχος ἠγείρετο καὶ ἀνευφημία πολλὴ ἦν, ἀλλ' ἀτεχνῶς προέρχεται ὁ τερπὸς τῶν γραμμάτων σκαπανεύς, ὃς «οὐκ ἀναβαίνων ἐπ' ὀκρίδαντα οὐδ' ὀρχήστραν τῷ ποδὶ κατακρούων», τὴν τῆς παιδείας δὲ μόνον λαμπρὰν πανοπλίαν περι-

δεδλημένος, εἰπέρ τις καὶ ἄλλος, ἐν ταῖς μακραῖς ἐρευναις τοῦ μεσῆλικος ἡμῶν βίου διαπρέπει τε καὶ γνωρίζεται. Ὁ δ' ἐργάτης οὗτος τοῦ πνεύματος, ἡ φίλη ἡμῖν αὐτῆς καὶ περιπόθητος Ἐλλογιμότης, δολιχοδρομήσας τὸ πολύμοχθον τριακονταετὲς στάδιον εὐδοκιμωτάτων μελετῶν, δικαίως ἠξίωται τῆς προσηκούσης τιμῆς παρ' ἡμῖν τε πᾶσι καὶ παρ' αὐτοῖς ἐτι τοῖς ξένοις, καθηκόντως εἰδόσι τιμῆν καὶ περὶ πολλοῦ ποιῆσθαι τὰ μεστὰ σοφίας ἔργα αὐτῆς. Καὶ ἴδῃ, ἐπὶ στυλοβάτου περισώπον, οὐ θεμέλιον μὲν ἀσφαλὲς καὶ λίθοι κατώρυχες οἱ Πατριαρχικοὶ εἰσι Πίνακες, ἐρεῖσματα δὲ κραταῖα ὁ Ἄθως, ὁ Πατριαρχικὸς Οἶκος καὶ Ναὸς, καὶ τὰ λοιπὰ αὐτῆς πολλοῦ λόγου ἄξια συγγράμματα, ἴστανται ἱλαρὰ καὶ προσήνης ἡ μορφή αὐτῆς, ἥς τοὺς σοφοὺς κροτάφους μετὰ στοργῆς περιβάλλει δι' ἀμάραντον στεφάνου εὐλογίων ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἐπαξίως μὲν ἀπονεύμασα τῇ λίαν ἡμῖν ἀγαπητῇ αὐτῆς Ἐλλογιμότητι, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριέκοντα ἐνιαυτῶν πνευματικῆς ἐργασίας, τὸ ἀξίωμα τοῦ Χρονογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οὐκ ἀπεικνῶς δὲ καὶ ἄλλας ἐπιδαψιλεύσασα αὐτῇ τιμὰς. Ἐπὶ ταύταις οὖν ταῖς τιμαῖς καὶ τῷ οὕτως ἀκραιφνῶς παρὰ πάντων ἐκδηλωθέντι ἐνδιαφέροντι, ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ἀγομένῃ πανηγύρει τῆς πνευματικῆς δράσεως αὐτῆς, καὶ ἡμεῖς συναγαλλόμενοι αὐτῇ καὶ μετὰ τῶν περισταμένων φίλων συγχαίροντες, προθύμως ἥκομεν ἐπιστέψαι ταῖς πατρικαῖς ἡμῶν εὐχαῖς τὸ πνευματικὸν αὐτῆς ἔργον καὶ ἅμα εὐξασθαι ἵνα ὁ Πατὴρ τῶν φῶτων δωρεῖται αὐτῇ ἀνωθεν ὑγίειαν ἀμετάπτωτον, κραταίων καὶ ἐνισχύων αὐτὴν ἐν ταῖς μογεραῖς μελέταις, περὶ ἃς ἐνδελεχῶς διατρίβει ἐπ' ἀγαθῷ δήπου τῆς ἐπιστήμης καθόλου καὶ τῶν παρ' ἡμῖν μεσαιωνικῶν πραγμάτων ἰδίᾳ. Μὴ ἐπιλείποι δ' αὐτῇ ὁ ἐξ Ὑψους φωτισμὸς ἐν τῇ συντάξει ἀξίων τῆς κλήσεως αὐτῆς ἐργῶν, μελλόντων μαρτυρεῖν ὅτι εἰσι καὶ παρ' ἡμῖν οἱ ἀγλαῶς τὰ μεσαιωνικὰ θεραπεύοντες μελετήματα. Ἐπὶ δὲ τούτοις, αἰτούμενοι θεόθεν τὰ μὲν ἐπὶ αὐτῆς εἰρηνικὰ καὶ σωτηριωδέστατα, τὸν πανηγυρισμὸν δὲ καὶ ἐτέρας εὐκλεοῦς τριακάδος, διατελοῦμεν μετὰ πατρικῆς ἀγάπης ἐγκαρδίως αὐτὴν προσαγορεύοντες καὶ εὐχόμενοι.

Ἐν τῇ νήσῳ Ἀντιγόνη, ρθ'α' Ὀκτωβρίου κ'.

Τῆς λίαν ἡμῖν περισπουδάστου Αὐτῆς Ἐλλογιμότητος διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

† ὁ Πρ. Κωνσταντινουπόλεως ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Σημειωτέον δ' ὅτι παρελείφθη πρὸς τούτοις ἡ ἀνάγνωσις θερμότητος συγχαρητηρίου ἐπιστολῆς τοῦ γεραροῦ μητροπολίτου Νικομηδείας Φιλοθέου τοῦ Βρυενίου, διδασκάλου τοῦ ἐορτάζοντος γενομένου ἐν τῇ Πατριαρχ. Μεγάλῃ τοῦ Γ. Σχολῆ, ἐτέρας τοῦ πολυμαθοῦς μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βα-

σιλείου καὶ πληθὺς ἄλλης συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων ἀπὸ μέρους διαπρεπεστάτων ἡμεδαπῶν δημογεροντιῶν καὶ σωματείων, καὶ λογίων ἀνδρῶν ἀποσταλέντων τῷ ἑορτάζοντι, καταχωρισθησομένων δ' ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ ἑορταστικῷ τόμῳ.

Μετὰ ταῦτα ἀνῆλθε τὸ βῆμα ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς καὶ ρήτωρ τοῦ πανηγυρικοῦ τῆς ἀγομένης ἑορτῆς ἑλλογ. διδάκτωρ κ. Βασ. Α. Μυστακίδης, ὃς καὶ διὰ προσφορωτάτου καὶ ἐμβριθεστάτου λόγου, τὸ μὲν ἐξῆρε λίαν προσφυῶς τὴν πολῦτιμον δρᾶσιν τοῦ ἐγκρίτου μεσαιωνοδίου καὶ τὰς ἐν τῇ βυζαντινολογίᾳ καρποφόρους αὐτοῦ μελέτας καὶ τὴν πρότυπον ἐν τῇ ἐξερευνήσει αὐτῆς ἐγκαρτέρησιν, τὸ δὲ τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς χιλιετοῦς ἐκείνης ἱστορικῆς περιόδου ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις αὐτῆς ἐν συνόλῳ, μνησθεὶς καὶ τῆς ὑπὸ ἐνίων ἱστορικῶν ἐγκολληθείσης αὐτῇ συκοφαντίας, ἧς ἀπῆλλαξαν αὐτὴν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐδάφους αἱ ἐμβριθεῖς μελέται ἄλλων τε καὶ τοῦ πανηγυρίζοντος μεσαιωνοδίου, ὥτινι μεγίστη ἐπὶ τούτῳ ὀφείλεται τιμὴ καὶ δόξα. Μετὰ τὸν ρήτορα μύστην οὐχὶ δεύτερον τῆς βυζαντινολογίας ὄντα, ἐν μέσῳ χειροκροτήσεων τῆς φιλομούσου ὁμηγύρεως κατελθόντα τοῦ βήματος, προσεφώνησαν τὴν ἑορτάζοντα ἀλληλοδιαδόχως διὰ λίαν καταλλήλων προσλαλιῶν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου καθηγητὴς Ι. Πανταζίδης, ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Μεσαιωνικῆς Ἑταιρείας Γ. Βασιλειάδης διὰ χαριτολόγου πάνυ λογιώδους, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐκκλησιαστ. Μουσικῆς Σχολῆς ἐλλόγιμος Γεώργ. Παπαδόπουλος καὶ ἀντιπρόσωποι ἄλλων εὐαγῶν σωματείων τῆς Πρωτευούσης.

Τὰς προσφωνήσεις πάσας τῶν ἀντιπροσώπων ἐπεσφράγισεν ἡ τοῦ τῆν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκ. Πατριάρχην ἐκπροσωποῦντος γεραροῦ μητροπολίτου Ἀμασειᾶς Ἀνθίμου, περὶ τὴν αὐτὴν ἱστορικὴν περίοδον ἀνυσίμως πάνυ ἀπὸ πολλοῦ ἀσχολουμένου, ἐκφρασάντος τὴν πλήρη εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ καὶ ἐπιδαψιλευσαμένου τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας αὐτῆς τῷ ἑορτάζοντι. Ἀμα τῇ λήξει τῆς προσφωνήσεως ταύτης ὁ τῆν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων ἐκπροσωπῶν Μ. ἀρχιδιάκονος Γερμανὸς Βασιλάκης δι' εὐγλώττου προσλαλιᾶς πρὸς τὸν ἑορτάζοντα, ἐμφανισθέντα ἐνώπιον τῆς ὁμηγύρεως, τὸ μὲν ἐπέδωκε γράμμα τῆς Α. Μακαριότητος, ἀνακηρυσσοῦσης αὐτὸν ἱππότην τοῦ Παναγίου Τάφου, τὸ δὲ ἀνήρτησεν ἀπὸ τοῦ τρα-

χήλου τὸν χρυσοῦν σταυρόν, ἐγκλείοντα τεμάχιον τιμίου ξύλου.

Μεθ' ὃ ἀνελθὼν τὸ βῆμα ὁ πανηγυρίζων τοῦτο μὲν ἐξέφρασε τὰ υἱικά αὐτοῦ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν αἰσθήματα, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας ἀπὸ παίδων φέρων παρέδωκεν ἑαυτόν, ἐπὶ τῇ εἰς αὐτὸν ἀπονεμομένῃ τιμῇ, τοῦτο δὲ ὑψοχρίστησε θερμῶς τοῖς τε τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ πανηγυρισμοῦ σχοῦσι, ὡς καὶ τοῖς τιμήσασιν αὐτὸν διὰ τῆς πρόφρονος αὐτῶν συμμετοχῆς εὐχρηθεὶς ἐν τέλει ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλομούσου ἡμῶν Ἀνακτος.

Κατόπιν ὁ ἐλλογιμώτατος γυμνασιάρχης καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Πέραν Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου κ. Χρήστος Χατζηχρήστου, κληθεὶς ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου προέδρου ἀγίου Νικοπόλεως ἐπὶ τὸ βῆμα, ἀπήγγειλεν προσφύεστατον καὶ γλαφυρώτατον ποίημα, ἐν ᾧ διὰ χαριτολόγου ὕψους ἀπεικόνισε τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ὁτρηροῦ μεσαιωνολόγου, πολλὴν τὴν ἱλαρότητα καὶ θυμηδίαν τῇ ὁμηγύρει προξενήσας καὶ ζωηρότητα χειροκροτηθεὶς.

Ἐν τέλει ὁ κ. Μανουὴλ Γεδεὼν δεξάμενος τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῆς ἐπιλέκτου ὁμηγύρεως, κατῆλθεν εἰς Φανάριον καὶ προσελθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὑπέβαλε τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ καὶ τῇ Α. Μ. τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων Δαμιανῷ ἐν τῷ Μετοχίῳ τὰ βαθέα σέβη καὶ τὴν υἱικὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ διὰ τὰ ὑπὸ τῶν σεπτῶν πρωθιεραρχῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐπιδειχθέντα αὐτῷ τεκμήρια πατρικῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον

ἀπὸ μέρους

ἐπαρχιῶν τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου.

Ἀπὸ μέρους ἐπαρχιῶν τινῶν τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου, ὡς καὶ ἀπὸ μέρους κοινοτήτων καὶ ἐγκρίτων προσώπων ἐστάλησαν ἐσχάτως ἐπιστολαί, τὸ μὲν διεκτραγωδοῦσαι τὴν ὡς ἐκ τῆς ἐκκρεμότητος τοῦ Ἀντιοχικοῦ ζητήματος ἐπικρατοῦσαν ἐν αὐταῖς ἀνώμαλον ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, τὸ δὲ ἐπικαλούμεναι τὴν ἐπὶ τούτῳ φιλόστοργον μέριμναν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Οὕτως ἐλήφθησαν ἐπιστολαὶ ταιούτου περιεχομένου ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Θεοδοσιουπόλεως (Ἐρζερούμ), Ἀμίδης, Ἀδάνων καὶ ἄλλων. Ἄνευ περαιτέρω σχολείων, ἢ σύνταξιν τῆς Ἀ' Ἐκκλ. Ἀληθείας ἔκρινε καλὸν νὰ δημοσιεύσῃ αὐτολεξεῖ μίαν τῶν τοῦ αὐτοῦ περίπου περιεχομένου ἐπιστολῶν τούτων, τὴν ἐκ τῆς ἐπαρχίας Θεοδοσιουπόλεως (Ἐρζερούμ), ἔχουσαν, ὡς ἔπεται.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος.

Οἱ ὑποφαινόμενοι ταπεινοὶ Αὐτῆς δοῦλοι, τέχνα γνήσια τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ πιστοὶ ὑπήκοοι τῆς κραταιᾶς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας, μετ' εὐλαβείας προσερχόμενοι ἐνώπιον τῆς προσκυνητῆς ἡμῖν Αὐτῆς Θειοτάτης Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, θαρρούντως καὶ πεπαρησιασμένως διαδηλοῦμεν Αὐτῇ τὴν μεγίστην ἡμῶν θλίψιν ἐπὶ τῇ αξιοθρήνητῳ ἀνωμαλίᾳ, εἰς ἣν περιήλθον τὰ τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν πράγματα ἀπὸ τῆς γηρείας τοῦ μητροπολιτικοῦ αὐτῆς ὁρόνου, ἐξ ἧς ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐπιτεινομένης ἀπειλεῖται ἡ ἐντελής χαλάρωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ ἡ ὁλοσχερὴς ἀπώλεια μερίδος τοῦ γένους ἡμῶν ἐν τῇ ἐσχατιᾷ ταύτῃ τῆς ὀρθοδοξοῦσης Ἀνατολῆς.

Εἶνε περιττόν, Παναγιώτατε Δέσποτα, ν' ἀπαριθμήσωμεν τὰς οἰκοθεν ἐννοουμένας πολλαπλὰς ζημίας, αἵτινες ἐπέρχονται τῷ γένει ὑπὸ τε ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν ἔποψιν, μὴ ὑπαρχούσης ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως δυναμένης νὰ συγκρατήσῃ τὰ καθεστῶτα καὶ νὰ ποδηγετήσῃ τὸν λαὸν εἰς τὰ θρησκευτικὰ καὶ πνευματικὰ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τῆς νομίμου πολιτείας αὐτοῦ καθήκοντα. Στερούμενοι δὲ δυστυχῶς ἀπὸ ἐτῶν τοιαύτης πνευματικῆς ἀρχῆς ἐνεκα τῶν ὡς μὴ ὤφελεν ἐνσκηψάτων ἀνωμαλιῶν τῷ Ἀποστολικῷ Ἀντιοχικῷ Θρόνῳ, ὅφ' ὃν τέως ὑπηγόμεθα, περιεμένομεν μετὰ καρτερίας ἵνα λάβωσιν αἰσίαν ἐκδασιν τὰ κατ' αὐτὸν, μεθ' ἣν ἡλπίζομεν ὅτι καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς θὰ ἡδύναντο νὰ βελτιωθῶσι διὰ τῆς ἐκλογῆς νομίμου καὶ κανονικοῦ κυριάρχου. Ἦδη ὅμως διαψευσθεῖσων παστῶν ἡμῶν τῶν ἐλπίδων μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ κλίματος τοῦ νομίμου καὶ κανονικοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Ὁρόνου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀδάνων κ. Γερμανοῦ, οὗ τὸ ὄνομα ἐπ' ἐκκλησίας ἐμνημονεύετο, μὴ ὑπολειπομένου δὲ οὐδενὸς κρίκου συνδέοντος ἡμᾶς πρὸς τὸν διαληφθέντα ὁρόνον, οὗτινος προΐσταται τόγε νῦν πρόσωπον μὴ ὑπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας ἀνεγνωρισμένον, προστεθέντος καὶ τοῦ κανονικοῦ τούτου λόγου, τολμῶμεν μετὰ δουλικοῦ θάρρους ἵνα ἐκλιπαρήσωμεν τὴν ἡμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα ὅπως ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁρόνου τὴν κινδυνεύουσαν ἡμῶν ἐπαρχίαν, καὶ ἐν πρώτοις μὲν καὶ εἰς τάχος ἐπιτρέψῃ τῷ ἱερῷ κλήρῳ αὐτῆς νὰ ἀναγνωρίσῃ Αὐτὴν ἀρχιεπίσκοπον καὶ κυριάρχον τῆς ἐπαρχίας,

μνημονεύων ἐπ' ἐκκλησίας καὶ ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ἀκολούθως δὲ μετὰ τῆς περὶ Αὐτὴν ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ κέντρου τῆς ὀρθοδοξίας, ὁρίσῃ καὶ ἀποφασίσῃ ὑπὲρ τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν καὶ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης διευθετήσεως αὐτῆς, ὅ,τι κρίνει δίκαιον καὶ ὀρθὸν καὶ κατ' ἄμφω ἐπωφελές, ἔχοντα ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἐπικαιρὸν αὐτῆς, καὶ τὸν ψυχικὸν κίνδυνον, ὃν, ὃ μὴ γένοιτο, διατρέχει μερὶς ἐνταῦθα τοῦ γένους ἔστω καὶ μικρά. Εὐδοκήσῃ δὲ συνάμα ἡ προσκυνητὴ ἡμῖν ἡμετέρα Παναγιότης ὅπως διατάξῃ καὶ μᾶς συμβουλεύσῃ τὰ δέοντα, προθύμους ὄντας νὰ διατυπώσωμεν καὶ πᾶσαν ἡμῶν εὐχὴν ἢ ταπεινὴν γνώμην, εἴπερ ἤθελε ζητηθῇ παρ' ἡμῶν τοιαύτη τις πρὸς διατάφῃσιν ἄλλης, ἀποδεχομένους πᾶσαν ἀπόφασιν τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πρὸς ἣν ὁλοψύχως μετὰ πλήρους ἐμπιστοσύνης καὶ πεποιθήσεως καταφεύγομεν, καὶ ἧς τὰς ἐντολὰς ὡς ρήματα Κυρίου ἀποδεχόμεθα.

Ἐπὶ τῇ βεβαίᾳ ἐλπίδι, Παναγιώτατε, ὅτι ἡ ἐκλιπαρῆσις ἡμῶν, ἀντιπροσωπευόντων τὸ φρόνημα συμπάσης τῆς ἐπαρχίας, θέλει γίνεαι δεόντως ἀποδεκτή, καὶ θέλουσι διενεργηθῇ τὰ δέοντα ὀρίμως καὶ κατεπειγόντως ὑποσημειούμεθα γονυκλιτῶς.

Ἐν Θεοδοσιουπόλει (Ἐρζερούμ) 21 7θρίου 1901.

Τῆς προσκυνητῆς ἡμῖν Θ. Παναγιότητος δοῦλοι ταπεινοὶ καὶ ἐκ τῶν προτέρων εὐγνώμονες
[Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου, τῶν ἐφοροδημογερόντων, καὶ εἴκοσι τριῶν πολιτῶν].

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΩΔΗΣ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ.

Ἡ δευτέρα ὡδὴ τῶν ἐν τοῖς μηναίοις ἁσματικῶν κανόνων ἐγένετο δις καὶ τρίς ἀντικείμενον λόγου ὑπ' ἡμῶν, χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν τὰ αἰτία τῆς ἀποβολῆς αὐτῆς ἐκ τῶν μετὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα γεγραμμένων μηναιῶν¹. Ἡ δοθεῖσα περὶ αὐτῆς αἰτιολογία ἐν τῷ 12-ῳ αἰῶνι ὑπὸ Θεο-

1. Σχεδίσμα περὶ τῶν λειτουργικῶν μηναιῶν· τεῦχος πρῶτον. Ἐν Πετροπόλει 1894, σ. 27 κ. ἑ. Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μηναιῶν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ 1900, τ. Κ'. σ. 388—395.—1901, τ. ΚΑ', σ. 37—41.

δώρου τοῦ Προδρόμου² δὲν εἶχεν ἱκανοποίησιν οὐδὲ τὴν πολυμαθίαν τοῦ περὶ τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος ἀποθανόντος σοφωτάτου ἐκείνου Θεσσαλονίκης μητροπολίτου Εὐσταθίου. Οὗτος μάλιστα κακίζει τὴν ἀποβολὴν τῶν δευτέρων ψδῶν καὶ τὴν ἐντεῦθεν προελθοῦσαν ζημίαν εἰς τὰ ποιήματα τῶν ἱερῶν ὑμνογράφων. Οἱ λόγοι αὐτοῦ ἔχουσιν οὕτως· «... οὐ καὶ τὴν ψαλμωδίαν τῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς κανόσι δευτέρας ψδῆς, τὸ γε εἰς ἡμᾶς ἦκον τέλεον περιεστειλάμεν καὶ οὕτω τοὺς κανόνας ἐννεαεῖς ὄντας ἐζημιώσαμεν εἰρμῶ ἐνὶ ἑκάστῳ, εἰς ὅκτάδᾳ τὴν ἐννεάδᾳ κολοβώσαντες, καὶ κλέμμα τοῦτο ἐξευρηκότες οὐκ ἂν οἶμαι λογιστόμενος εἰς ἐπαινετῶς ἱερόν, εἰ καὶ ὁ ἀοίδιμος ἐν σοφοῖς Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος αἰτιολογεῖ σεμνῶς αὐτὸ, κανόνας ἱεροῦς ἐξηγησάμενος³».

Πᾶς περὶ τῶν αἰτίων τῆς εἰρημένης ἀποβολῆς λόγος εἶναι περιττός πλέον, διὰ τοῦτο περιορίζομεν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ὑπόδειξιν ἀπλῶς ἀντιγράφων, δι' ὧν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ συμπλήρωσις τῶν ἐν τοῖς τετυπωμένοις μηναίοις κεκολοβωμένων κανόνων. Ἐκτός λοιπὸν τῶν ἤδη συμπληρωθέντων ὑφ' ἡμῶν ἀλαχοῦ, προθύμως ἐνταῦθα συμπληροῦμεν καὶ τέσσαρας ἄλλους γνωστοὺς ἤδη κανόνας, ὧν τὰς δευτέρας ψδᾶς ἀνεύρομεν μηνὶ Ἰουλίῳ τοῦτου τοῦ ἔτους ἐν δυσὶ παλαιοῖς χειρογράφοις μηναίοις τῆς ἐν Μόσχᾳ συνοδικῆς βιβλιοθήκης.

Πρῶτος συμπληροῦται ὁ τῆς 5-ης Φεβρουαρίου γνωστός κανὼν τοῦ Θεοφάνους εἰς τὴν ἁγίαν μάρτυρα Ἀγάθην· οὗ ἡ ἀκροστοιχίς ἔχει οὕτω. «Τὴν θεῖαν Ἀγάθην ἀγαθοῖς μέλψομεν ἐν ὕμνοις». Τὴν 2-αν αὐτοῦ ψδὴν περιέσπασαν δύο κώδικες τῆς Μόσχας, ὁ 153-ος καὶ ὁ 181-ος. Ὁ δεύτερος κώδις ἐγγράφη περὶ τὸ τέλος τοῦ 10-ου αἰῶνος καὶ περιέχει τὸν μῆνα Φεβρουάριον. Ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι δύο κανόνες εἰς τὴν ἁγίαν Ἀγάθην, ἀμφότεροι μετὰ 2-ας ψδῆς, ὁ γνωστός τοῦ Θεοφάνους καὶ εἰς ἕτερος τοῦ Ἰωσήφ. Ἡ 2-α τοῦ Θεοφάνους ψδὴ κεῖται ἐν τῷ φύλλῳ 26φ, ἐν δὲ τῷ 153φ κώδικι εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ φύλλου 32. Ὁ δεύτερος οὗτος κώδις ἐγγράφη τῷ 11 φ αἰῶνι καὶ διδάσκει σαφῶς, ὅτι ὁ τοῦ Θεοφάνους κανὼν ψάλλεται «εἰς τὸν ὁρθρον»· ὥστε ἡ προτέρα ἡμῶν ὑπόνοια, ὅτι οἱ μετὰ δευτέρων ψδῶν κανόνες θὰ ἐψάλλοντο τὸ πάλαι πρὸ τοῦ ὁρθρου, λόγου χάριν ἐν τοῖς ἀποδείπνοις ἢ ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις, πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ θεωρηθῇ περιττή. Ἐν μόνον εἶναι ἀξιοπερίεργον ἐν τῷ 153-φ κώδικι, ὅτι οἱ εἰρμοὶ τῶν 2-ων ψδῶν εἶναι γεγραμμένοι ἐν αὐτῷ κατ' ἐξάρεσιν διὰ κυανοῦ βάρματος, ἐνῶ οἱ τῶν λοιπῶν ψδῶν εἶναι γεγραμμένοι κατὰ τὸ σῶνηθες διὰ κιννα-

βάρεως. Τέλος ἡ συμπληροῦσα τὸν εἰς τὴν ἁγίαν μάρτυρα Ἀγάθην γνωστὸν κανόνα 2-α ψδὴ κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἀντίγραφα (181=A, 153=B) δύναται ν' ἀποκατασταθῇ οὕτως.

ΩΔΗ Β'.

ἴδετε, ἴδετε, * ὅτι ἐγὼ εἰμι * ὁ ἐν θαλάσῃ»

*Ενδον σὺ⁴ φέρουσα
κάλλος ἀμήχανον,
στεφανηφόρε μάρτυς
τῷ νοητῷ σόου νυμφίῳ
κατηκολούθησας
καὶ παρθένων λαμπάδα
κατέχουσα φαιδρὰν
τὸ τῶν μαρτύρων εὐκλεῶς
προσεκτήσω νῦν⁵ στέφος,
Ἀγάθη, καὶ δι' ἀμφοῖν
Θεῷ εὐηρέστησας.

Ἰδὼν ἐξέστη σου,
μάρτυς πανεύφημε,
τὴν καρτερίαν δῆμος
ὁ τῶν ἀγγέλων, καὶ χαίρων
Χριστὸν ἐδόξασε
τὸν διδόντα τὴν νίκη⁶
τοῖς μάρτυσιν αὐτοῦ,
ἵνα τοῦ ὄψεως στερρῶς
ἐκνικήσαντες κράτος⁷
στεφάνους ὡς νικηταὶ
ἀξίως κομίσωνται.

*Αμωμος γέγονας,
νύμφη καὶ πάναγνος.
ὠραιότατη αἴγλη
λελαμπρυσμένη, Ἀγάθη
Θεοχαρίτωτ⁸,
καὶ σὲ νῦν ἐπαξίως
νυμφίος⁹ τῶν ψυχῶν
ἐπουρανόις ἐν σκηναῖς
κατοικίζει, παρθένε,
συνάψας πρὸς ἑαυτὸν
δι' ἄφατον ἔλεος.

4. σοὶ A, σου B.

5. τὸ A.

6. τὸ κράτος B.

7. θράσος B.

8. ἀξιοθαύμαστε B.

9. ὁ νυμφίος B.

3. Migne τ. 136, σ. 517.

2. Th. Prodromi commentarios in carmina sacra, κδ. Pitra. Romae 1888, σ. 8.

Θεοτοκίον.

Νύμφη πανάχραντος,
μήτηρ ἀπείρανδρος,
Θεογεννήτορ ὤφθης,
σεσαρκωμένον τὸν Λόγον
κυνοφορήσασα,
ἐνωθέντα ἀφράστως
μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς,
ἵνα τὸν πάλαι τῇ φθορᾷ
πεπτωκότα φορέσας
ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν
δι' ἄφατον ἔλεος.

(ἔπεται συνέχεια)

*Α.-Π.-Κεραμεύς

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
τῶν ἐτῶν 1898—1900*.

Α'. τοῦ Δ. Ε. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ**

*Αριθμ. ἀποφάσεως 327 (1898).

Ἡ ἐκδίκασις ἀγωγῶν καὶ ἀπαιτήσεων πηγαζουσῶν ἐκ διαθήκης ἀνήκει εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων. Πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ ἐφεσίμου ἀποφάσεώς τινος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ λόγος τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτούμενον ποσόν.

Ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ δικάσαντος τὴν ὑπόθεσιν ταύτην πρωτοβαθμίου δικαστηρίου λόγῳ ὕλης ἔνστασις τοῦ ἐφεσιόντος ἀπορριπτέα ἐστὶ, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἐκδίκασις τῶν ἀγωγῶν καὶ ἀπαιτήσεων τῶν ἀπορρυστῶν ἐκ Διαθήκης ἀνήκει εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, οἷα ἡ προκειμένη ἀγωγή, ἥτις πηγάζει ἐκ προηγουμένης περὶ διαθήκης ἀγωγῆς.

Ἐπίσης καὶ ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἐφέσεως ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς μὴ οὗτος ἐφεσίμου τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, κατὰ τὸ 95 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ 36 τοῦ παραρτήματος τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὅτε τοῦ ποσοῦ λιρ. 34, ὃς κατεδικάσθη ὁ ἐφεσιών ἵνα πληρώσῃ

* Σ. Σ. Ἡ σύνταξις τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας», ἀνταποκρινόμενη εἰς τὸν εὐλογον πόθον πολλῶν ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς, μάλιστα τῶν ἐν διαφόροις ἐπαρχιακοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κέντροις, ἔγνω νὰ συνεχίσῃ τὴν δημοσίευσιν τῆς σχετικῆς πρὸς τὴν Νομολογίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὕλης, λίαν φιλοτίμως παρεχομένης ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν ἐγκρίτων ὁμογενῶν δικηγόρων τῆς πρωτευούσης Μ. Θεοτοκᾶ.

** Συνέχεια ἀπὸ σελ. 402—403 τοῦ ἔτους 1897.

αὐτῷ καὶ δι' ὃς μόνον εὐθύνεται, ἀπορριπτέα ἐστὶ, διότι πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ ἐφεσίμου ἢ μὴ ἀποφάσεώς τινος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτούμενον ποσόν, ὅπερ σύγκειται ἐκ λιρῶν 102.

ΣΗΜ. Ἐν τῇ προκειμένῃ ὑπόθεσιν τὸ Μ. Συμβούλιον κατ' ἐφεσιν δικάζον ἐκηρύχθη ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν ἀγωγῆς, δι' ἧς ὁ ἐνάγων ἐζήτησε τὴν καταδίκην τῶν ἐναγομένων ὅπως πληρώσωσιν αὐτῷ διαφόρους δαπάνας, ὡς ἐποίησεν ὡς δικαστικός κηδεμὼν αὐτῶν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς διαθήκης τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἢ δ' ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐκτελεστικοῦ.

Ἐκδικαζομένης τῆς ἐφέσεως προτάθη ἔνστασις ἀπαράδεκτου αὐτῆς λόγῳ ποσοῦ, καθόσον ἐνῶ οἱ ἐναχθέντες πρωτόδικως ἦσαν 3, τὸ δὲ αἰτούμενον ποσόν, εἰς ὃ κατεδικάσθησαν οὗτοι ἀνῆρχετο εἰς λιρ. 102 καὶ ἐπομένως ἐκάστῳ αὐτῶν ἀνελόγει τὸ ποσόν 34 λιρ. Τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ἐξεκάλεισεν εἰς μόνος, τὸ Μ. Συμβούλιον διὰ τοὺς ἄνω λόγους ἀπέρριψεν αὐτήν.

*Αριθμ. ἀποφάσεως 331 (1898).

Ἡ ἀγωγή ὑποβάλλεται ἢ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐνώπιον τοῦ τόπου ἔνθα ἐγένετο ἡ σύμβασις ἢ παραγαγούσα τὴν δι' ἣν κινεῖται ἡ ἀγωγή ἀπαίτησις. — Ὁ ὑπαίτιος τῆς διαλύσεως μνηστείας δὲν ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν ἀποζημιώσεων τῷ ἀναιτίῳ, ἐκτὸς ἂν ἐν τῷ προικῶφ συμβολαίῳ ἐγένετο συμφωνία περὶ πληρωμῆς προστίμου, ὑποχρεοῦται δὲ μόνον εἰς ἀπόδοσιν διπλάσιον τοῦ ληφθέντος ἀρραβῶνος.

Ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ δικάσαντος τὴν ὑπόθεσιν ταύτην Δικαστηρίου ἔνστασις τοῦ ἐφεσιόντος λόγῳ κατοικίας αὐτοῦ ὡς εὐρισκομένης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπορριπτέα ἐστὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι καὶ ἡ μνηστεία τῶν δικδίκων ἐτελέσθη ἐν τῇ ἐν Γ. τῆς ἐπαρχίας Δ. οἰκίᾳ τῆς ἐναγούσης, καὶ τὸ συμβόλαιον τῆς προικὸς αὐτοῦ συνετάχθη, κατὰ δὲ τὴν ἐν ἰσχύϊ Δικονομίαν (Ἀρμ. 3 ἐδ. α' τοῦ περὶ ἀγωγῶν κεφαλαίου) ὁ ἐνάγων δύναται κατ' ἐκλογὴν νὰ ζητήσῃ τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης ἢ εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, ἢ εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἐγένετο ἡ συνομολόγησις ἢ παραγαγούσα τὴν ἀπαίτησιν οἷα ὑπάρχει ἡ μνηστεία ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἐκ τῆς μνηστείας δὲν τίκεται ἀγωγή πρὸς ἀποζημιώσιν ἐνεκὲν ὑπαίτιου διαλύσεως αὐτῆς, ἀλλ' ὁ ὑπαίτιος ὑποχρεοῦται ἵνα ἀποδώσῃ ὅπερ λόγῳ ἀρραβῶνος ἔλαβε διπλάσιον (Ἀρμ. βιβλ. δ' τίτλ. β' §) ἐκτὸς ἂν ἐν τῷ προικῶφ συμβολαίῳ συνωμολογήθη πρόστιμον, ὅπερ καταδικάζεται ἵνα πληρώσῃ ὁ ἀνατρέπων τὴν μνηστείαν (αὐτοῦ τίτλ. α' § 24 καὶ Νεαρχ. Λέοντος 183) καὶ ἐπομένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐναντίον ρητῶν τοῦ νόμου διατάξεων ἐπέδικασε τῇ πρώτῃ ἐναγούσῃ, νῦν δὲ ἐφεσιβλήτῃ Μ. Α. ὕλικὴν καὶ ἠθικὴν ἀποζημιώσιν ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου καὶ νῦν ἐφεσιόντος.

ΣΗΜ. Ἐνταῦθα διαλυθείσης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου μνηστείας ἐξ υπαιτιότητος τοῦ μνηστῆρος ὑπεβλήθη ὑπὸ τῆς πρώτης μνηστῆς αὐτοῦ ἀγωγῇ περὶ πληρωμῆς ἀποζημιώσεως ἐνώπιον τοῦ Μικτοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τοῦ τόπου ἐνθα ἡ μνηστεία εἶχε τελεσθῇ, ὅπερ κατεδίκασε τὸν ἐναγόμενον εἰς πληρωμὴν λιρ. 80. Τὸ Μ. Συμβούλιον δικάζον κατ' ἐφ' ἑσιν ἡκύρωσε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ ἀπέρριψε διὰ τοὺς ἄνω λόγους τὴν ἀγωγὴν. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἡ κατὰ πλειονοψηφίαν ἐκδοθεῖσα ἀντίκειται εἰς τὴν σταθερὰν καὶ πολυχρόνιον νομολογίαν αὐτοῦ, ἐφ' ἧς καὶ ἐπανήλθε τὸ Μ. Συμβούλιον, διὰ νεωτέρων ἀποφάσεων αὐτοῦ, ὧν μνείαν ποιοῦμεθα κατωτέρω.

Ἀριθμ. ἀποφάσεως 333 (1898).

Ἐλλειψεί. Ἀρχιερατικῶν πράξεων τὰ πιστοποιητικὰ συγγενείας ἐκδίδονται ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ δημογερόντων τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως ἢ τοῦ τῆς πολυχρονίου ἐγκαταστάσεως καὶ ἐπικυροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐξεδόθησαν.

Ἐπειδὴ δι' ἑλλειψίν ἀρχιερατικῶν πράξεων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως τοῦ μακαρίτου Ρ. Μ. δι' ὧν καὶ μόνον ἡ δύναμις νὰ ἐξυμνήσῃ ἡ πραγματικὴ συγγένεια μεταξὺ ἐκείνου καὶ τῶν διακρίσεων αὐτοῦ ταύτην, ἐπεκράτησεν ἀνάγκη ἐν ὁμοίαις περιστάσεσι τὸ μέχρι καὶ νῦν ἐξακολουθεῖν σύστημα τῆς ὑπὸ τῶν ἐνδικαίως ἐγκαταστάσεως προσχωγῆς πιστοποιητικῶν συγγενείας ἐγγράφων, ἵνα ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἄρχων ἐγκυρὰ ὅταν φέρωσι τὰς ὑπογραφὰς τῶν ἱερέων καὶ τῶν δημογερόντων τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως ἢ τῆς πολυχρονίου ἐγκαταστάσεως τῶν συγγενῶν τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ ἀρχιερέως τῆς ἐπαρχίας, ἐν ᾗ ἐξεδόθησαν ταῦτα, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, πλημμελῆς δ' ἐστὶν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἐναγόντων, ὅτι μόνον ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως ὤφειλον οἱ παρεμβάλλοντες ἵνα προσπαθῶσι πιστοποιητικὸν τῆς συγγενείας αὐτῶν μετὰ τοῦ μακαρίτου, ἐν ᾧ τὸν ἀντικείμενον μόνον οἱ κάτοικοι τῆς κομποπόλεως Ρ. ὅπου ἐγκατέστη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἐνυμνήθη καὶ ἐτεκνοποίησεν ὁ πρὸς πατρὸς θεὸς τοῦ μακαρίτου Ρ. ἡδύναντο νὰ πιστοποιήσωσι ὅτι ὁ Α. εἶναι υἱὸς αὐτοῦ καὶ πρωτεζάδελφος τοῦ μακαρίτου, ὅπερ εἶναι λίαν πιθανόν μετὰ τούτων ἐτῶν πάροδον ὅτι ἀγνοοῦσιν οἱ κάτοικοι Σ.

ΣΗΜ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη συμφώνως ἔχει τῷ ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1875 Πατριαρχικῷ καὶ Συνοδικῷ Γράμματι καὶ ταῖς ἀπὸ 24 Μαρτίου 1887 καὶ 16 Ἰουλίου 1892 ἀποφάσεσι τοῦ αὐτοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου (Νομολογία Οἴκου. Πατριαρχ. σελ. 405—407).

Μ. Θεοτοκᾶς, δικηγόρος.

(ἔπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ ΑΓΙΑΣΜΑΤΩΝ*

Τὸ περὶ τοῦ λόγου βιβλικῶν γράμματι ἔχει ὡς ἑξῆς.

† Ὁ πατριάρχης ἐπιβεβαιῶται.

Διὰ τοῦ παρόντος ἐνυπογράφου καὶ ἐμμετῆρου ἀνδρικοῦ, συμφωνητικοῦ τε, καὶ ὑποσχετικοῦ γράμματός γίνεται δηλῶν, ὡς οἱ τιμιώτατοι ἐπίτροποι τῆς κατὰ τὸν Γαλατῶν ἱερατικῆς ἐκκλησίας τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ τῶν Ποσταρίων, καὶ οἱ λοιποὶ πρόκριτοι συνενορῶνται χριστιανοὶ ἀνιήγειλαν κοινῶς, καὶ ὁμοφώνως ὁμολογήσαντες, ὅτι ἐπειδὴ ὁ συνενορῶντες αὐτῶν Χατζὴ Παλάσης Κατακτιζὴς οἰκεία βουλὴ καὶ ἀναιρέτως αὐτοῦ γνώμη, καὶ προαιρέσει ἀφιεροῖ, καὶ ἀνατίθεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ τῶν Ποσταρίων, τὸ ἡμῶν ὁσπητίον, οὐτινος αὐτὸς ἐξουσιάζει, ὡς ἰδίου αὐτοῦ κτήματος, βακουφικὸν μέντοι ὄν, τοῦ δὲ ἑτέρου ἡμίσεως ἐξουσιάζει ἡ ἐκκλησία αὐτοῦ Χατζὴ Ζαφείρα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αὐτοῦ ὁσπητίου ἐστὶ τὸ ἀγίασμα τῆς ἀγίας Παρασκευῆς, ἐπὶ τοιαύτῃ μέντοι συμφωνίᾳ, μεταξὺ αὐτῶν γενομένη. ὅπως ἐν ὅσῳ ἔῃ αὐτό, καὶ ἡ ἐκκλησία αὐτοῦ καθιζῶνται ἐν αὐτῷ ἀνεροχλήτως· μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔχῃ μένειν ὑπὸ τὴν τελείαν ἐξουσίαν καὶ διοικητικὴν τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ τὸ ἡμῶν ὁσπητίον, ὡς ἀφιερωμα αὐτῆς ἀναφαίρετον καὶ ἀναπόσπαστον, ἡ δὲ γενὴ αὐτοῦ λαμβάνῃ ἐν ὅσῳ ἔῃ τὸ συμφωνηθὲν ἐνοίκιον αὐτοῦ τοῦ ἡμίσεως ὁσπητίου. διὰ τοῦτο καὶ ὑπόσχομαι κοινῶς καὶ συμφώνως διατηρήσειν τὰς συμφωνίας ταύτας ἀπαρτρέπτους, καὶ ἀπαραβάτους, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ εἰρημέρου Χατζὴ Παλάσης Κατακτιζὴς ἐνταφιάσειν μετὰ παρησίας καὶ καταγράφειν τὸ ὄρομα αὐτοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ προθέσει, καὶ παρησίᾳ ἐπὶ τῷ μνημοεῖθεσθαι διηγεκῶς, ποιῆσειν δὲ καὶ τὰ μνημόσυνα αὐτοῦ ὡς ἔθος τοῖς εὐσεβεῖσι, καὶ τῇ τάξει τῆς Ἐκκλησίας μετὰ κολλύβων, καὶ κηροδοσίας· μὴ μέντοι πωλήσειν μήτε αὐτοὶ οἱ ἡδὴ ἐπιτροπεύοντες, μήτε οἱ μετ' αὐτοὺς διορισθόμενοι ἐπίτροποι τὸ ἀφιερωθὲν τοῦτο ἡμῶν ὁσπητίον, ἵνα μὴ ἀποξενωθῇ καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἀγίασμα τῆς ἀγίας Παρασκευῆς, ἀλλὰ διατηρήσειν ἀπαρτρέπτους αἰεὶ, καὶ ἀπαραβάτους τὰς συνθήκας ταύτας, καὶ συμφωνίας μήτε μὴν ἐροχλήσειν τινα, καὶ ἐπὶ αὐτῶν προξενῆσαι αὐτοῖς ἀμφοτέροις, ἀνδρί, δηλῶν ὅτι καὶ γυναικὶ ἔρεκεν τοῦ ἡμίσεως τοῦτου ὁσπητίου, ἐν ὅσῳ ἐν τοῖς ὧσιν αὐτοὶ διατελοῦσιν, ἀλλ' ἔχουσιν αὐτοὶ καθέξασθαι ἐν αὐτῷ, ὡς διελήπται ἀνεροχλήτως, καὶ ἀζημίως, κατὰ τὴν περίληψιν καὶ τοῦ πρὸς αὐτοὺς δοθέντος παρὰ τοῦ εἰρημέρου Χατζὴ Παλάσης ἐνυπογράφου ἀνδρικοῦ ἀφιερωτικοῦ γράμματος· καὶ εἰς αἰῶνον διαμονήν, καὶ κῆρος καὶ ἰσχύος τῶν γενο-

μένων μεταξὺ αὐτῶν ἐγγράφων συμφωνιῶν κατεύ-
χονται ἐκείνων, τῶν ὁπωσδήποτε φανησομένων ποτὲ
παραβατῶν, καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀγαθῷ παραπέμπου-
σιν, ὥστε καὶ ὁ ποιήσας τὴν ἀφιερώσειν ἐκείνου τοῦ
ἡμίσεως ὀσπητίου· ταῦτα ἀνήγγειλαν, καὶ δπείσχον-
το διατηρῆσαι ἀπαράτρεπτα· διὸ εἰς ἐνδειξιν ἐγένε-
το τὸ παρὸν καὶ παρ' αὐτῶν ἐνυπόγραφον αὐλικὸν
γράμμα, ἐπιθεβαιῶσαι τοῦ Πατριωτάτου καὶ σεβα-
σμιωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότης, τοῦ οἰκου-
μενικοῦ πατριάρχου κυρίου κυρίου Καλ.λικίου, καὶ
μαρτυρίᾳ τῶν ἐντιμολογιωτάτων κληρικῶν τῆς τοῦ
Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ ἐδόθη τῷ διαλη-
φθέντι Χατζῇ Παλάῃ ἢ Καπακτζῇ. αῶ'ε.

» Ἰωάννης Στούκις	κάπιζιμάλις
» Χ' κωνσταντίνος	γραμματικὸς
» γιαννάκης ἐπήτροπὼς	δαιδαή
» ἡλοίας ἐπήτροπὼς	δαιδαή
» γιοργάκης ἐπήτροπος	δαιδαιή
» χατζῆ γεόργης	δαιδαιή
» Χ' σταθρί δαμπουκτζι	δαιόνό
» νικολαὸς	δεβιονο
» σωτηράκης κερεστέτζις	μάρτις
» γιάκος ἱατρός,	δεβαιόνω
» μιμίκος βασιλείου	δαιδεόνω
» χατζη δημητράκης	δεβεο
» γιωργὸς	δεβιόνω

Handwritten text in Tamil script, likely a religious or philosophical treatise, featuring complex cursive characters and a large, stylized initial character at the top left.

† ὁ ρεφερενδάριος Σπυρίδων μάρτυς
 † ὁ τῶν οἰκειακῶν Δημήτριος μάρτυς
 † ὁ δ' ὠδπαῖος Γεώργιος μάρτυς
 † ὁ ἐφοροταμίας Νικόλαος μάρτυς
 † ὁ τῆς Μ. Ἐκκλ. Λογοθέτης Γεώργιος μάρτυς
 † ὁ ἐκδικος Ἰωάννης μάρτυς.

Ἐκ τῶν ὑπογραφῶν τῶν ἐνοριτῶν αἱ τέσσαρες (δ'—ζ') εἰσὶ γεγραμμέναι δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ χαρὰκτῆρος, τοῦθ' ὅπερ μαρτυρεῖ τὸ ἀγρχύματον αὐτῶν· τὰ ὀνόματα τῶν πατριρχικῶν ὀφφικιαλίων φέρονται εἰς δύο γραμμὰς ἀνὰ τρία· ἐκ τοῦ Συνταγματικοῦ τοῦ Χρυσάνθου, κατὰ τὰ παρτιθέμενα ὑπὸ Μ. Γεδεών*, ἐλλείπει τὰ ὀφφίκια· οἰκειακῶν, ὁδοιάρου καὶ ἐφοροταμίου· πάντων δὲ τὰ ὀνόματα εἶναι προσθε- τέα εἰς τὸν κατάλογον, τὸν σκελετὸν τοῦ ὁποίου συ- νέπηξεν ὁ Μ. Γεδεών (κύτ. σελ. 191—198).

Τὸ ἐγγράφον εἶναι διφυλλον· εἰς τὴν δεξιάν ἀ-
κρην τοῦ δευτέρου φύλλου ἀναγιώσκεται ἡ λέξις
«ἐθεωρήθη», εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν τὸ ἀκατάληπτον
ἡμῖν μονόγραμμα.

Μάτην ἀνεζητήσαμεν τὸ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τοῦτ' ἀμνημονευόμενον ἀκύλικόν ἀφιερωτικὸν γράμμα του εὐσεβοῦς ἀφιερωτοῦ, οὐδ' εὐρομέν που σημειώσιν τινα περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν Ζαφείραν ἐτέρου ἡμίσεως ὁσπητίου, ἢ περὶ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τοῦ ἀφιερώματος καὶ τῆς ἀποξενώσεως, καθ' ἧς προϋνέει ὁ φιλόθεος ἐκεῖνος ἀνὴρ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ ἀπαλλοτριώσις ἐγένετο πρὸ τοῦ 1846, ἐπὶ τῆς καψιμαλείας Δημητρίου τινος Ξανθοπούλου, ὅστις, καθὰ ἐξάγεται ἐκ διαφόρων ἐπιστήμων ἐγγράφων ἀποκειμένων ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἐνοσφίσθη τὰ κτήματα αὐτῆς καὶ ἐπεφόρτισεν αὐτὴν δι' ὑπερόγκων πλαστῶν χρεωστικῶν ὁμολογιῶν. Καίτοι δὲ ἀπηλλοτριώθη τὸ ἀγίασμα, οὐχ ᾗττον κατὰ τὴν μνήμην τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἱερεὺς τῆς εἰρημένης ἐκκλησίας διημερεῖ ἐν τῷ ὑπογίῳ καὶ εὐλογεῖ τοὺς προσερχομένους ἔτι καὶ νῦν.

(ἔπεται συνέχεια).

Ξ. Α. ΣΙΔΕΡΙΔΗΣ

• Χρονικά πατριαρχ. οἴκου καὶ ναοῦ, σελ. 120.

ΜΕΛΕΤΗ

περὶ τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου
ἐν ὁχέσει πρὸς τὴν πρόοδον καὶ βελ-
τιώσιν αὐτοῦ ἐν γένει.*

Ἡ πείρα δὲ ἀπέδειξεν ὅτι, ἡ προσοχὴ αὕτη δέον νὰ ἐφαρμόζεται πρωτίστως εἰς τὰς μικρὰς περιστάσεις, ὅπως δυνήθη τις νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ καὶ κατὰ τὰς μεγάλας ὅταν παρουσιάζονται· ἡ ἀληθὴς δὲ δόξα τοῦ ἀνθρώπου προέρχεται ἐκ τῆς σιωπηλῆς ταύτης κατακτῆσεως, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ κατακτητὴς, ἀποδεικνύεται μόνον πρῶτιστος δούλος τῶν ἰδίων παθῶν. Καὶ τῶρα συγχωροῦντές μοι τὴν παρέκβασιν ταύτην ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὸ περὶ οἰκονομίας σπουδαῖον σημεῖον, καὶ ἐπιπροσθέτω δι' ὀλίγων ὅτι, ἡ οἰκονομία ἐν γένει, καθῆκον οὕτως κατ' ἀρχὴν παντός ἀνθρώπου τὴν αὐτοβελτίωσιν αὐτοῦ ἐπιδιώκοντος, αὕτη ὅταν ἀποβλέπῃ μάλιστα εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ γήρατος καὶ τὴν εὐπραγίαν τῆς οἰκογενείας, εἶναι βεβαίως ἀξία παντός ἐπαίνου· ἡ ἀργυρολογία ὅμως ἡ μόνον τὴν ἀγάπην τῶν χρημάτων ἔχουσα ὡς ἐλατῆριον, εἶναι ἐνδείξεις μικρᾶς διανοίας καὶ εὐτελοῦς ψυχῆς. Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος πρέπει βεβαίως νὰ φυλαχθῇ ὅπως ἀποφύγῃ τὸ λυπηρὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα, διότι ἄλλως ἡ κατὰ τὴν νεότητά καλὴ ἔξις τῆς οἰκονομίας μεταβάλλεται, προδυνάστευσις τῆς ἡλικίας, εἰς φυλαργυρίαν, καὶ τὸ ὅραϊον τοῦτο προτέρημα καταντᾷ τότε βδελυρὸν ἐλάττωμα. Ἡ λατρεία τῶν χρημάτων καὶ ὅχι τὰ χρήματα εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ. Εἶναι λατρεία συστέλλουσα τὴν ψυχὴν καὶ κωλύουσα πᾶσαν εὐγενῆ αὐτῆς τάσιν, καθιστῶσα αὐτὴν ἀναίσθητον πρὸς πᾶσαν γενναίαν σκέψιν καὶ πρᾶξιν, καὶ ἐντελῶς πᾶσαν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως ἀποπνίγουσα καὶ αἰχμαλωτίζουσα. ταύτην δὲ βεβαίως ἐννοεῖ, σοφὸς τις λέγων, ὅτι «τὰ χρήματα πλείονος ἐφόνευσαν ψυχὰς, ἢ τὰ ὅπλα σώματα». Ὁ τρόπος δὲ δι' οὗ θυσιάζονται ἐκουσίως τοσοῦτοι ἄνθρωποι εἰς τὴν τοῦ χρυσοῦ λατρείαν, ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν λαιμαργίαν τοῦ πιθήκου. Ἐν Ἀλγερίᾳ οἱ χωρικοὶ δένουσιν εἰς δένδρον βελάντιον πλήρες ὀρυζίου καὶ ἡμικνωγμένον ὡς δυνήθη ὁ πίθηκος νὰ ἐμβάλῃ τὴν χεῖρα εἰς αὐτό. Κατὰ τὴν νύκτα ἀναβάνει οὗτος ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἐκτείνει τὴν χεῖρα καὶ λαμβάνει ὀρυζίου· ἀλλ' ἡ κλειστή χεὶρ δὲν ἐξέρχεται πλέον καὶ τὸ ζῶον δὲν ἔχει τὸν ἀπαιτούμενον νοῦν ὅπως ἀνοίξῃ αὐτὴν· μένει λοιπὸν δεσμώτης μέχρι τῆς πρώτης, ὅποτε συλλαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ χωρικοί, καὶ ἀναδεικνύεται ἀνοητότατος καίτοι κρατῶν τὸ ποθούμενον ἀντικείμενον· ὁ μῦθος πολλὰ δηλοῖ, ἅπερ εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐφαρμόσῃ. Ἐν

συνόλῳ δὲ ἀληθῶς τιμᾶται ὑπὲρ τὸ δέον ἡ δύναμις τοῦ πλούτου, τὰ μέγιστα καὶ ὠφελιμώτατα ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ἔργα ἐξετελέσθησαν τὸ πλεῖστον οὐχὶ ὑπὸ πλουσίων ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπὸ ἀνθρώπων πενιγρὰ μόνον μέσα ἔχοντων. Ὁ χριστιανισμὸς αὐτὸς ὑπὸ πτωχῶν διεδόθη εἰς τὸν κόσμον, καὶ οἱ φιλόσοφοι, οἱ μεγάλαι ἐπιστήμονες, οἱ ἐφευρέται καὶ οἱ καλλιτέχναι, ὑπῆρξαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οὐ μόνον ἄποροι, ἀλλὰ καὶ προῆλθον ἐκ τῆς τῶν χειρωνάκτων τάξεως. Ἀείποτε δὲ συμβῆσεται τοῦτο, διότι τὰ πλούτη, ὅπου ὑπάρχουσιν, ὡς χορηγοῦντα ἀκόπως τὴν εὐζωίαν καὶ ἀρχιροῦντα τὴν ἐνδειαν, τὸ ἐλατῆριον σχεδὸν πάσης ἀναπτύξεως, αὐτενεργείας καὶ δραστηριότητος, κωλύουσι μᾶλλον ἢ συντελοῦσιν. Ὁ κληρονομῶν περιουσίαν, εὕρισκε παρὰ πολὺ εὐκόλον τὴν ζωὴν καὶ ταχέως βρύνεται αὐτήν, διότι οὐδὲν δύναται νὰ ἐπιθυμῇ. Μὴ ἔχων ἀνάγκην νὰ ἀγωνίζεται πρὸς ἀπόκτησιν ὠρισμένου τινὸς ἀντικειμένου, εὕρισκε τὸν χρόνον ἀτελείωτον· μένει ἐπομένως ἡθικῶς καὶ διανοητικῶς κοιμώμενος καὶ ἡ θέσις του ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὁμοιάζει ἐνίοτε τὴν τοῦ ἐν θαλάσῃ μαλακοστράκου. Οὐχ ἥττον ὅμως ὁ νουνεχὴς πλούσιος περιφρονεῖ τὴν νωθρότητα ἐξ ἴσου πρὸς τὴν δειλίαν, καὶ σκεπτόμενος ὁποίας κοινωνικᾶς εὐθύνας ἐπιφέρει ὁ πλοῦτος, αἰσθάνεται ὅτι ἡ ἐργασία ἀναπόφευκτον καθῆκον εἶναι δι' ἐκείνον μᾶλλον ἢ διὰ τὸν ὀλιγώτερον πλούσιον ἄνθρωπον. Ἀλλ' ἡ συμπεριφερόμενος ἴσως κατὰ τῆς ἡθικῆς εἶναι ἡ μετριότης, καθ' ὅσον τὰ πλούτη δὲν συνίστανται εἰς τὴν ἑκτασιν τῶν κτημάτων, ἀλλ' εἰς τὴν μετριότητα τῶν ἀναγκῶν. Ἡ ἀπόκτησις πλούτου παρέχει βεβαίως τῷ κυρίῳ αὐτοῦ μέσα, ὅπως εἰσδύῃ εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀλλ' ὅπως τιμηθῇ ἐκεῖ πρέπει νὰ ἔχῃ τὰς ἐκ μόνης τῆς θελήσεως πηγάζουσας ἡθικὰς ἀρετάς, ἄνευ τῶν ὁποίων μένει μόνον πλούσιος ἄνθρωπος καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἢς λοιπὸν ἄνθρωπος, ὡς κάτοχος τοῦ ἐξαιρέτου τούτου πλεονεκτήματος τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως, δύναται, ἐὰν διὰ τῆς αὐτενεργείας ἐν συνειδήσει καὶ ἐπ' ἀγαθῷ ἐκαλλιέργησεν τὰς τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ δυνάμεις, ἐὰν διὰ τῆς δραστηριότητος καὶ ἐπιμελείας, ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς αὐτοῦ, οὐκ ἀφῆκεν εἰς μάτην νὰ πρὸς τὴν αὐτοῦ καὶ μετεχειρίσθῃ καλῶς τὸ χρῆμα αὐτοῦ, ἐὰν διὰ τῆς προσεκτικότητος κατάρθωται νὰ κατανοήσῃ τὸ κατὰ καιροῦ κατὰλληλον ἢ μὴ τῶν περιστάσεων καὶ ὠφελήσῃ ἐξ αὐτῶν, μὲ ἄλλας λέξεις ἐὰν ὅλας τὰς ἐκ τῆς θελήσεως αὐτοῦ ἀπορροεύσας καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν αὐτοῦ συντελοῦσας ἀρετάς καλῶς ἐξήσκησεν, δικαιοματικῶς δύναται νὰ σεμνύνηται διὰ τὴν πρόοδον, τελειοποίησιν καὶ αὐτοβελτίωσιν αὐτοῦ, καὶ ἄνευ φθόνου νὰ θεωρῇ τὸν στερούμενον ἡθικῆς καὶ δράσεως καὶ πάσης ἐν γένει ἀρετῆς, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον πλούσιον καὶ ἀδρανῶντα ἄνθρωπον.

* Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 297—299.

Μετά τὰ λεχθέντα, κατεδείχθη νομίζω, ὅτι ἡ πρόοδος ἐκάστου, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἐν ταύτῃ ἐγκείται ἡ ὁδὸς τῆς αὐτοβελτιώσεως, διὰ τῆς αὐτενεργείας, δραστηριότητος, ἐπιμελείας καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, ὅσαι ἐκ τῆς θελήσεως πηγάζουσι, κατεδείχθη ὅτι ἡ ἐξάσκησης καὶ ἐκμετάλλευσις τῶν ἀρετῶν τούτων, στοιχείων ἀπολύτως ἀναγκάσιον διὰ τὴν πρόοδον ἐκάστου, συνεπιφέρει, ὡς φυσικὴν συνέπειαν τὴν αὐτοβελτίωσιν αὐτοῦ, κατεδείχθη ἐν γένει ὅτι ἐκαστος εἶναι αὐτὸς οὗτος δημιουργὸς τῆς τύχης του.

Ἐν τέλει ὑπομνηστικῶς τοὺς βαρυστηνάντους τούτους λόγους τοῦ θεοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου «Ἀρκεῖ θελῆσαι μόνον καὶ τὸ κατ' ὄρθωμα τέλος ἔλαβε».

Ὁ Δευτερεύων ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Κ. ΒΑΡΔΑΚΑΣ

Η ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ*

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις σχολαῖς παραμελουμένης τῆς πλείστον ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ ποιήσεως ὁ χρυσορρήμων Ἰωάννης λέγει. «Οὐδὲν γὰρ οὐδὲν οὕτως ἀνίστησι τὴν ψυχὴν καὶ πτεροῖ καὶ τῆς γῆς ἀπαλλάττει καὶ τῶν τοῦ σώματος ἀπολύει δεσμῶν καὶ φιλοσορεῖν ποιεῖ καὶ πάντων γελᾶν τῶν βιωτικῶν, ὡς μέλος συμφωνίας καὶ ρυθμῷ συγκείμενον ᾄσμα . . . Ἀπὸ τῶν ψαλμῶν τῶν πνευματικῶν πολὺ μὲν τὸ κέρδος, πολλὴ δὲ ἡ ὠφέλεια, πολὺς δὲ ὁ ἀγιασμός καὶ πάσης φιλοσοφίας ὑπόθεσις γένοιτ' ἂν, τῶν τε ρημάτων τὴν ψυχὴν ἐκκαθαίροντων, τοῦ τε ἁγίου Πνεύματος τῇ τὰ τοιαῦτα ψαλλούσῃ ταχέως ἐφίπταμένου ψυχῇ. Οἱ γὰρ μετὰ συνέσεως ψάλλοντες τὴν τοῦ Πνεύματος καλοῦσι χάριν . . . ἔνθα μὲν ᾄσματα πορνικὰ, δαίμονες ἐπισωρεύονται, ἔνθα δὲ μέλη πνευματικὰ, ἡ τοῦ Πνεύματος ἐφίπταται χάρις καὶ τὸ στόμα καὶ τὴν ψυχὴν ἀγιάζει».

Ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος λέγει: «Τὸ ἐκ τῆς μελωδίας τερπνὸν τοῖς δόγμασιν ἐγκατέμιξεν, ἵνα τῷ προσηγεῖ καὶ λείψ τῆς ἀκοῆς τὸ ἐκ τῶν λόγων ὠφέλιμον λανθάνοντως ὑποδεχώμεθα . . . Ψαλμός γαλήνη ψυχῶν, βραδευτὴ εἰρήνης, τὸ θορυβοῦν καὶ κυμαίνον τῶν λογισμῶν καταστέλλων . . . ψαλμός φιλίας συναγωγός, ἔνωσις διεστῶτων, ψαλμός νηπίοις ἀσφάλεια, ἀκμάζουσιν ἐγκαλλώπισμα, πρεσβυτέροις πρηγορία, γυναιξὶ κόσμος ἀρμοδιώτατος, ἀνάπαυσις κόπων ἡμερινῶν, Ἐκκλησίας φωνή».

Ἰδοὺ οἱ λόγοι, δι' οὓς καὶ ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαβὶδ ἔχει βάσιν τῶν κατ' ἰδίαν καὶ δημοσίων προσευχῶν, καὶ δι' οὓς ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ἔψαλλε τοὺς ψαλμοὺς, καὶ σήμερον δὲ τὸν ν', ρμ', ρμα' καὶ τινὰς ἄλλους.

Ἀλλὰ ποῖος Βασίλειος ἐγκωμιάσει καὶ ποῖος Χρυσορρήμων ἐκθειάσει τὴν μουσικὴν καλλιέργειαν ἅμα καὶ τὸ ὕψος τῶν δογματικῶν ἐννοιῶν καὶ τὴν λακωνικὴν μὲν, σαφῆ δὲ ἀφήγησιν τῶν ιστορικῶν ἀληθειῶν τὴν παρατηρουμένην ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν μεταγενεστέρων ποιητῶν καὶ ὑμνογράφων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, οὗπερ τὰ πνευματικὰ καὶ μελῶδη ἀντίματ' ἐμπεριέχονται ἰδίᾳ ἐν τῇ Ὀκτωήχῳ;

Ἰδοὺ οἱ λόγοι, δι' οὓς καὶ ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν, οὐδεμία σχολὴ παρετρεῖτο προκαταρκτικῇ, μὴ ἀπαριθμουσά ἐν τῷ προγράμματι αὐτῆς μετὰ τῶν λοιπῶν μαθημάτων τὸ τε Ψαλτήριον καὶ τὴν Ὀκτωήχον. Ἀλλ' ἤδη δυστυχῶς δακτυλοδεικτοῦνται αἱ σχολαί, ἐν αἷς ἐξακολουθεῖ ἡ χρῆσις τῶν ὑμολογικῶν βιβλίων, ὡς ἀναγνωσμάτων πρὸς ἀγιασμόν καὶ φωτισμόν τῶν τε διδασκόντων καὶ διδασκομένων κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Χρυσορρήμου.

Τοιαῦτα τοίνυν ἡ σπουδαιότης καὶ ἀπαραίτητος ἡ ἐν ταῖς σχολαῖς ἡμῶν διδασκαλία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ ποιήσεως. Διότι κυρίως ὁ σκοπὸς τῆς ἰδρύσεως τῶν σχολῶν τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως εἶνε ἡ σπουδὴ τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων καὶ τῆς θρησκευτικῆς γλώσσης, ἥτοι τῆς ἐλληνικῆς διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς πρὸς καλλιέργειαν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Ἡ οἰκονομικὴ ρῆτρα «Χρήνου φείδου» πρέπει νὰ τηρηθῇ ἀκριβῶς πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ πραγματοποιήσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ. Ἐν ἀνάγκῃ, αἱ ὥραι τῶν λοιπῶν μαθημάτων πρέπει νὰ θυσιάζωσιν ὑπὲρ τῶν θρησκευτικῶν, τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας, οὐχὶ δὲ καὶ τανάπαλιν.

Τὰς παιδαγωγικὰς ταύτας ἀρχάς, συνιστᾷ, ὡς εἶδομεν, αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, διότι κατὰ τὸν Ἀπόστολον ἀρχὴ καὶ βάσις παντός ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος πρέπει νὰ εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀγάπης ἥτοι ἡ θεωρητικὴ μελέτη καὶ πρακτικὴ ἐξάσκησης τῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον καθηκόντων.

Ἰδοὺ δικτὶ καὶ ὁ Legouvé διανύσας τὸν βίον ἐν τῇ διευθύνσει τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν ἔλεγε: «Μάθετε τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ νὰ ἀναγινώσκωσι καὶ νὰ προσεύχωνται. Ἐάν ἡ ἀναγκαζομένη νὰ ἐκλέξω μετὰ τὴν προσευχὴν καὶ γραμμάτων θὰ ἔλεγον, ὅς μὲν νὰ προσεύχηται. Διότι τὸ προσεύχεσθαι εἶνε ἡ ἀνάγκη τοῦ πολυτιμοτάτου τῶν βιβλίων, ἐξ οὗ ἐκ-

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 388—390.

πορεύεται τὸ φῶς, ἡ ἀγαθότης, ἡ δικαιοσύνη, ἡ τελειότης».

Ἰδοὺ διατί καὶ Ναπολέον ὁ Βονοπάρτης ὥρισε διὰ τοῦ δικτάγματος τῆς 10 Ἰουνίου 1803 τὰ ἑξῆς. «Τὴν ἑκτὴν τῆς πρώτης καὶ τὴν ἑνάτην τῆς ἐσπέρας κοινῇ τῶν μαθητῶν προσευχή». Ὑποβληθέντος δὲ εἰς ἐπιθεώρησιν κανονισμοῦ τινος παρθεναγωγείου, ὁ Ναπολέον πρετήρησεν, ὅτι αἱ νεκνίδες ὑπεχρεοῦντο νὰ πρευρίσκωνται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δις τῆς ἐβδομάδος, «εἶνε ὅλιγον ἐσημείωσεν εἰς τὸ περιθώριον τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου, αἱ νεκνίδες αὗται θὰ ὦσι μητέρες ἡμέραν τινά, ἡ δὲ εὐτυχία αὐτῶν καὶ τῶν τέκνων των ἐξήρτηται ἀπὸ τῆς ἐντάσεως τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν πεποιθήσεων καὶ τῆς χριστιανικῆς διπλάσεως τῶν καρδιῶν αὐτῶν».

Ἰδοὺ διατί καὶ συμφῶς τῷ κανονισμῷ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Γερμανικοῦ Λυκείου οἱ μαθηταὶ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ προσεύχωνται πεντὰκις τῆς ἡμέρας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Σχολῆς, νὰ ἐξομολογῶνται δὲ καὶ νὰ κοινωνῶσι τῶν ἀρχόντων μυστηρίων κατὰ τοὺς κυριούς τῶν νενομισμένων νηστειῶν, ἐννοεῖται ἕκαστος κατὰ τὸ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἣν ἀνήκει.

Ἰδοὺ διατί κατὰ τὸν εἰδικὸν κανονισμὸν τῶν Ἰησουϊτικῶν σχολῶν, ἀποβάλλεται πᾶς μαθητὴς, ἀποσυζῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ μίαν Κυριακὴν, ἐκτὸς λόγου ἀσθενείας· διότι ὁ προκρινετικῶς ἀποποιούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων ὑποτίθεται, ὡς κεκτημένος τὰ σπέρματα πάσης ἀσεβείας καὶ ἡθικῆς διαφθορᾶς, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ ὡς ἀνεπίδεκτος θρησκείας· διὰ τοῦτο ἀποκόπτεται ὡς μέλος σπηπὸς τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν μαθητῶν, ὅπως μὴ μεταδοθῇ τὸ πάθος καὶ τοῖς λοιποῖς.

Ἰδοὺ τέλος διατί, ἐρωτηθεὶς ποτε ὀλιστῆς περὶ τῆς αἰτίας, δι' ἣν ἐνεπιστεύετο τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων τοῦ εἰς τὰς σχολὰς τῶν Ἰησουϊτῶν, ἀπεκρίθη. «Οἱ παῖδες μέχρις οὗ φθάσωσι, εἰς ὥριμον ἡλικίαν, ἔχουσιν ἀνάγκην ἀπαρχίτητον τοῦ χαλινοῦ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, πρὸς ἄμυναν κατὰ τῶν ἀνηθικῶν τάσεων καὶ κλίσεων τῆς νεότητος καὶ προφύλαξιν τῆς σωματικῆς αὐτῶν ὑγείας ἐκ τῶν κρυφίων παθῶν καὶ τῶν πρεπομένων αὐτοῖς ὁργανικῶν νοσημάτων».

Τοιούτης οὐσίας τῆς σπουδαιότητος τῆς τακτικῆς ἐξασκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, λυπηρὰ ὄντως καὶ ἀξιοθρήνητος ἡ ἀδιαφορία πολλῶν ἐφόρων, διευθυντῶν, καθηγητῶν, διδασκάλων, διευθυντρίων καὶ διδασκαλισσῶν περὶ τὴν συστηματικὴν ἐξάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν τούτων καθηκόντων ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν.

(ἔπεται συνέχεια)

Γ. Εὐγενίδης
Ἱατρός

Ο ΡΩΣΣΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΠΟΡΙΣ (Νεκρολογία)

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας καὶ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Πετροπόλεως Ἰ. Τρότσκη, περὶ οὗ ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ ἐγράψαμεν, τὰ θρησκευτικὰ φύλλα Πετροπόλεως ἀναγγέλουσι μετὰ θλίψεως πολλῆς τὴν ἀπώλειαν ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ ρωσικῷ κόσμῳ καὶ ἐτέρῳ ἐπιστήμονος καὶ διαπρεποῦς κληρικοῦ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Μπόριδος, μέλους τῆς διοικούσης ἐκκλησίας Συνόδου τῆς Ρωσσίας καὶ προέδρου τῆς παρ' αὐτῇ ἐργαζομένης Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὁ μεταστάς διαπρεπὴς ἱεράρχης τυγχάνει γνωστός τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ, καθὼς διατελέσας ἄλλοτε ἀρχιμανδρίτης τῆς ἐνταῦθα ρωσικῆς πρεσβείας. Πρὸς τῇ ἄλλῃ ἐπιστημονικῇ δράσει, δι' ἣν ὡς καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας καὶ πρύτανης τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Πετροπόλεως διεκρίθη ὁ ἀειμνήστος ἱεράρχης ἐξέπλησσε καὶ πολλὰ ἄξια λόγου ἐπιστημονικὰ συγγράμματα ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὴν «Ἱστορίαν τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνορωμαϊκὴν παιδείαν. Περίοδος α', ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ μέχρι τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου», «Σκέψεις ἐπὶ τῆς ποιμαντικῆς Θεολογίας» «Κοσμολογίαν ἢ μεταφυσικὴν διδασκαλίαν περὶ τοῦ κόσμου». Ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἐπιστημονικαὶ διατριβαὶ ὑπ' αὐτοῦ συνεγράφησαν δι' ὧν ὁ ἀειμνήστος ἐκόσμησε τὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ «Φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα», «Πίστις καὶ λόγος», «Ὁρθόδοξος Ἀνασκοπή», «Ἐγχειρίδιον διὰ τοὺς ἐν τοῖς χωρίοις ποιμένεας», «Ὁρθόδοξος ὁμιλητής», «Πονήματα τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Κιέβου» καὶ ἄλλα. Ἐν γένει δὲ ὁ μεταστάς ἱεράρχης διεκρίνετο διὰ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ φιλοσοφικὴν καὶ θεολογικὴν μόρφωσιν καὶ τὰς εὐρυτάτας γνώσεις ἐν διαφόροις τῆς ἐπιστήμης κλάδοις, καὶ ἦτο κάτοχος πολλῶν ἐνρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ἰδίως τῆς γαλλικῆς, τῆς ἀγγλικῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς.

Π. Κ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐγκριθέντων διδασκτικῶν βιβλίων τυγχάνουσι καὶ τὰ ἑξῆς, ὧν ἡ εἰσαγωγὴ ἐπιτρέπεται ἐλευθέρως εἰς τὰς Ὁρθόδοξους Σχολὰς:

Ζαχαρίου Α. — Στοιχεῖα Ἑμπειρικῆς Ψυχολογίας, ἐν Ἀθήναις 1896 τυπογρ. Ἑστίας.

Χλωροῦ Ι. — Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ὁθωμανικῆς γλώσσης, βιβλ. Α' ἐκδ. 3 1900 ἐν Κ]πόλει ἐκ τοῦ Πατριαρχ. Τυπογραφείου.

Χλωροῦ Ι. — Γραμματικὴ τῆς ὁθωμανικῆς γλώσσης, ἐκδ. 4 1900 ἐν Κων]πόλει ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου.

Μουτεβελλῆ Εμυ. — Ἀλφαβητάριον τουρκικόν, τευχ. Α' ἐκδ. 3 1901 ἐν Κων]πόλει βιβλιοπωλεῖον Δεπάστα—Σφύρα—Γεράρδου.

Καψῆ Ι. καὶ Μακρῆ Κ. — Ὁρθογραφικὴ Καλλιγραφία, 1901 ἐν Κων]πόλει, βιβλιοπωλεῖον Μαρκοπούλου καὶ Χατζήζωννου.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν ὑπὲρ Ἐκκλησιῶν, Σχολῶν καὶ ἔθνικῶν
φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων κληροδοτημάτων
τοῦ μακαρίτου
Παύλου Σεφάνοβικ Σκυλίτσιν.

Εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναὸν	Α.Τ.	1000
Εἰς ἱερὸν ναὸν Εἰσοδίων Σταυροδρομίου	„	500
Εἰς ἱερὸν ναὸν ἁγίας Τριάδος	„	500
Εἰς ἱερὸν ναὸν Μεταμορφώσεως (νεκροταφεῖον ὁρθο- δόξου κοινότητος Σταυροδρομίου, ἐν ᾧ εὕρηνται οἱ τάφοι οἰκογενείας Σεφάνοβικ Σκυλίτσιν)	„	1000
Εἰς Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν	„	3000
Εἰς Δημοτικὴν σχολὴν Φαναρίου	„	500
Εἰς Ἰωακείμιον Παρθεναγωγεῖον	„	500
Εἰς τὸ ἐν Σταυροδρομίῳ σχολεῖον ἀπόρων κορασίων	„	1500
Εἰς ἑλληνικὰ Σχολεῖα Γαλατᾶ	„	600
Εἰς ἐνοριακὴν σχολὴν ἀρρένων Πέτρων	„	500
Εἰς ἔθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα	„	3000
Εἰς Σχολὰς Ταταούλων	„	50
„ Ὑψωμαθείων	„	50
„ Βλάχας	„	50
„ Νεοχωρίου	„	50
„ Μεγάλου Ρεύματος	„	50
„ Διπλοκονίου	„	50
„ Ὀρτάκιοι	„	50
„ Βαλατᾶ	„	50
„ Τζιβαλίου	„	50
„ Χάσκιοι	„	50
„ Ξυλοπόρτης	„	50
„ Φερήκιοι	„	50
„ Βαρεχωρίου	„	50
„ Σαλμάτομβρουκίου	„	50
		4330

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Χοροστασία. — Πανηγυρίζοντος τοῦ ἐν Ξυλοπόρτῃ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος.

— Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων. — Ἡ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοῦ, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, ἀγομένη τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἑορτῇ τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου ἐπανηγυρίσθη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν τῷ ἐνταῦθα Μετοχίῳ τοῦ Θρόνου μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιθλητικότητος καὶ ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας ἕνεκα τῆς ἐν τῇ βασιλευσῇ περὶ ἐπιδημίας τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ σεπτοῦ πρωθυεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ τοῦ Α'.

Τὴν θείαν καὶ ἱερὰν μυσταγωγίαν ἐτέλεσεν, ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Μετοχίου, ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ σεβασμ. ἁγίου Νεαπόλεως Ἀρσενίου, ἐπιτρόπου τοῦ Π. Τάφου, τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων μητροπολιτῶν τοῦ Ἀντιοχείου Θρόνου Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων Γερμανοῦ, Ἀμίδης Βενιαμίν, Χαλεπίου Νεκταρίου καὶ τοῦ βοή-

θοῦ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Π. Τάφου πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου Καλλίστου, τοῦ Μ. Ἀρχidiaκόνου τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου καὶ τοῦ λοιποῦ πρεσβυτερίου τοῦ ναοῦ τοῦ Μετοχίου.

Ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ναοῦ παρέστη, μετέχων τῆς ἀγομένης πανηγύρεως τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ μετὰ τῶν ἁγίων συνοδικῶν ἀρχιερέων.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀμφοτέρωι οἱ Πατριάρχαι περιστοιχόμενοι ὑπὸ πάντων τῶν ἱεραρχῶν ἀνῆλθον εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Μετοχίου, ἐνθα ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συγχάρει τῇ Α. Μ. τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἀγομένῃ ἑορτῇ ηὔξαστο τὰ εἰκότα.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης ὡς καὶ ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ ἁγιος Νεαπόλεως ἐξηκολούθησαν καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν δεχόμενοι τὰς συγχαρητήριους ἐπισκέψεις πολλῶν κληρικῶν καὶ ἄλλων λογάδων ὁμογενῶν.

— Ἐπισκέψεις. — Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβυτὴς τῆς Ρωσίας Ζηνόβιου συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ συμβούλου τῆς πρεσβείας ἐξοχωτάτου Στεριμπάτσου.

Αἱ Α. Α. Ε.Ε. μετέβησαν κατόπιν εἰς τὸ ἁγιοταφικὸν Μετόχιον καὶ ἐπισκέψαντο τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δαμιανόν.

Τῇ Τετάρτῃ δὲ ἐπισκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. αἱ Α. Α. Ε.Ε. ὁ πρεσβυτὴς τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτος, ὁ Ἀλέξανδρος Καραθεοδωρῆ πασᾶς, ἀρχιμεταφραστὴς τῶν αυτοκρατορικῶν ἀνακτόρων.

— Ἐπέτειος ὀνόματος. — Τοῦ Διευθυντοῦ καὶ ἡγουμένου τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Βατοπεδινῶ ἀγοντος τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εὐηρεστήθη ἵνα συγχάρῃ αὐτῷ τηλεγραφικῶς.

Ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη διὰ τοῦ πανοσιολογιωτάτου Μ. Πρωτοσυγγέλλου τῇ Α. Ε. τῷ πρεσβυτῇ τοῦ Μαυροβουνίου Δ. Βάκις καὶ τῷ Δ. Νικολαΐδῃ, διευθυντῇ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως», διὰ δὲ τοῦ Μ. Ἀρχidiaκόνου Λαυρεντίου τοῦ ἀξιότιμου Δ. Κωνσταντινίδῃ, Δ. Εὐθυβούλῃ, Δ. Εὐελπίδῃ καὶ Δ. Σωφρονιάδῃ, συντάκτῃ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως», καὶ διὰ διακόνων αὐτοῦ τῷ ἐκ τῶν διαγγελέων τῶν Πατριαρχείων Δ. Τσολακίδῃ καὶ τῷ Δ. Δεβετζῇ, ἀνεψιῷ Αὐτῆς, ἄγους χθὲς τὴν ἐπέτειον αὐτῶν ἑορτήν.

Τὸν δὲ Α' γραμματέα τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἀξιότιμον Δ. Ξανθοπέυλον, ἄγοντα ὁμοίως τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης εὐηρεστήθη ἵνα ἐπισκερθῇ καὶ συγχάρῃ αὐτοπροσώπως.

— Ἐπισκεφαὶ τῶν Πατριαρχείων. — Ὁ ἀξιότιμος Μιχαήλ Παπάζογλους ἐνεχείρισε τῇ παρελθούσῃ ἑβδομαδί τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ δέκα εἰκοσάφραγκα χάριν τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων, ὁ δὲ ἐρίτιμος ὁμογενὴς τραπέζιτης Ἀλέξανδρος Φωτιάδης λίρας ὀθωμ. τριάκοντα.

Δύο εὐσεβεῖς καὶ φιλογενεῖς κύριοι τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ποθοῦντες καὶ εἰς πᾶν ὑπὲρ αὐτῆς λυσιτελῶς γιγνόμενον ἐπικροτοῦντές τε καὶ συμβάλλοντες προσήνεγκον τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἀνὰ εἴκοσι λίρας διὰ τὰς

τελουμέναις ἐν τῷ Πατριαρχικῷ οἴκῳ καὶ τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ ἐπισκευὰς καὶ διακοσμήσεις.

— Δωρεὰ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναόν. — Ἡ ἐν ἀγίῳ ὄρει ἱερὰ ρωσικὴ Μονὴ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος ἐδωρήσατο ἐσχάτως τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ κώδωνα ζυγίζοντα ὑπὲρ τὰς 200 ὀκάδας.

Ἡ δὲ Α. Πανοσιολογιότης ὁ Οἰκονόμος τοῦ ἐν Γαλατῇ Μετοχίου τῆς εἰρημένης Μονῆς Σύγκελλος Μισαήλ προσελθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα παρέδωκε τοῖς ἀρμοδίοις τὸν κώδωνα τοῦτον.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Ἐμμανουὴλ Γεωργίου Μουστακάς, ὑπήκοος ἑλλήν, τέως κλητὴρ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Βασιλικῷ Ἑλληνοῦ Προξενείου καὶ κάτοικος Γαλατῆ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μετὰ μεσημβρίας εὐρωπαϊκῆς, μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικῷ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἀννης Ἐμμανουὴλ Μουστακά, θυγατρὸς τοῦ μακαρίτου ὁθωμανοῦ ὑπηκόου Πέτρου Τερλίκτσόγλου, διαμενοῦσης ἐν Σαλματομβρουκίῳ καὶ καὶ τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ ἐκδικασθῇσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 Ἀυγούστου 1901.

Ὁ Πρόεδρος
† Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ
Ὁ Γραμματεὺς
ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Χρῆστος Πούλιος χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανὸς χαλκιὺς τὸ ἐπάγγελμα τέως κάτοικος τῆς πόλεως Γρεβενῶν νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς ὅπως τὴν πρώτην τετάρτην καὶ ὥραν 4ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Πανάγιως θυγατρὸς Βασιλείου Χαλκιῶ χριστιανῆς ὀρθόδοξου τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης διαμενοῦσης ἐν Γρεβενοῖς, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθῇσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Γρεβενοῖς, τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1901:

Ὁ Πρόεδρος
† ὁ Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος
Πρωτόπαπας ΙΩΑΝΝΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Φλωρᾶς, ὑπήκοος Ὁθωμανός, ὅτε μὲν τὸν μεταπράτην, ὅτε δὲ τὸν κηπουρὸν ἐπαγγελλόμενος, τέως διαμένων εἰς λεμονάδικα Πόλεως, ὅθεν φυγὼν ἐν ἀγνώστῳ διαμένει τόπῳ, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, ὡς ἐναγόμενος ἐπὶ διαζυγίῳ ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Εὐριδίκης (τέως Ἑλβίρας) Κ. Φλωρᾶ, θυγατρὸς τοῦ δυτικοῦ Βικεντίου Μονζιέρη, ὑπηκόου Ὁθωμανῆς, κατοικοῦ Πέ-ραν Κων]πόλεως καὶ τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἑογα. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἢ ἀγωγὴ θεωρηθῇσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος
† Ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ
Ὁ Γραμματεὺς
ΔΙΑΚΟΝΟΣ ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΑΣΚΟΠΡΕΣΡΕΝΗΣ

Ἀρθ. 3.

Προσκαλεῖται ἡ Βάνκα Τριποκόβιτσα τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελιογένη, ὑπήκοος ὁθωμανὴ ἐκ Πρεσέρνης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς ὅπως τὴν πρώτην Πέμπτην καὶ ὥραν τρίτην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρασκοπρεσρένης αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἰωαννικίου Ἰωάννου, κατοικοῦ Ὁραχόβτσας ἐπὶ διαζεύξει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ δικασθῇσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Τσάριγραδ Γλάσνικ».

Ἐν Πρεσέρνῃ, τῇ 22 Ἀπριλίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος
† ὁ Ρασκοπρεσρένης ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ
Ὁ Γραμματεὺς
ΝΕΔΕΛΚΟΣ ΣΤΕΠΗΤΣ

Ἐνεκεν τῆς χθὲς ἐορτῆς τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ἢ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἐκδίδεται δήμερον, Σάββατον.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.